

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI I.

TELEFON 313 47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Înălți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE
ȘI ÎNALTUL REGENT G. BUZDUGAN

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, AL. G. BUZDUGAN Principele JEAN CALIMACHI GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GÂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSKI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

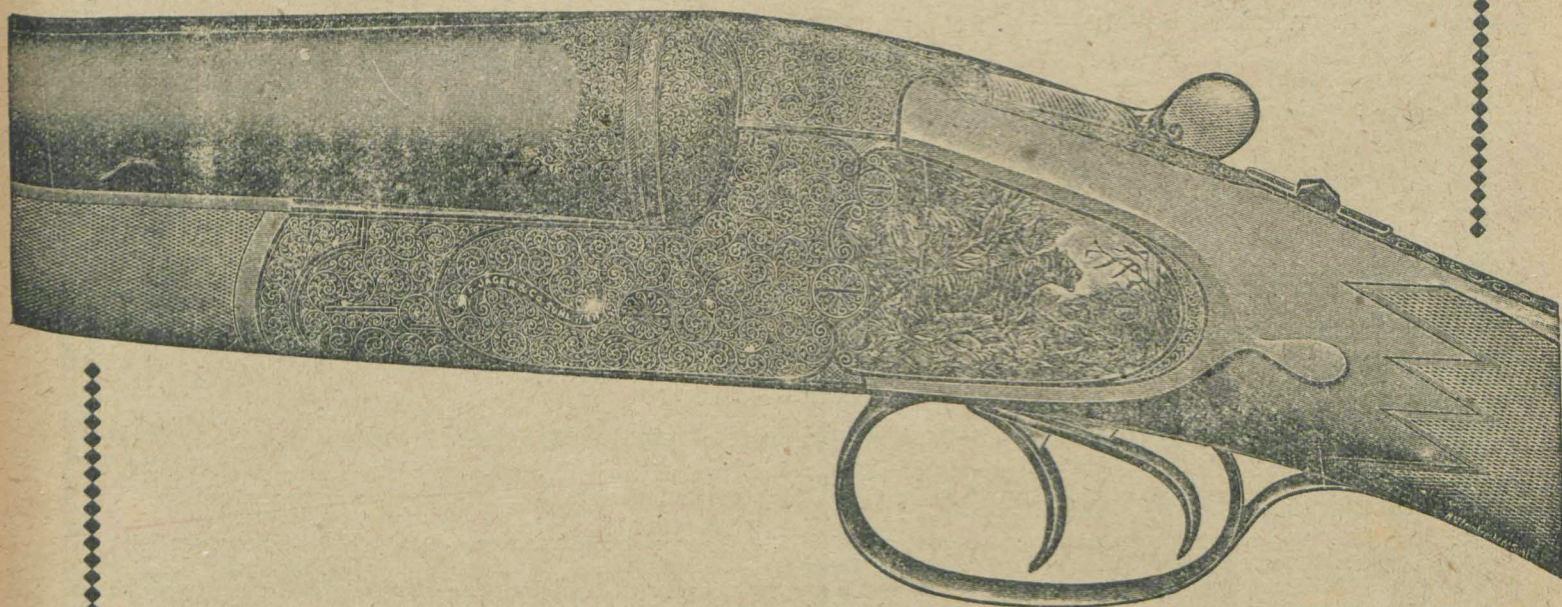
Orele de primire la Uniune: În toate zilele de lucru de la 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

A R M E L E F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI” sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicatele „exceptional”
și „superior” la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă T I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger” și „Vertical-Block” care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI” franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă. înainte de a vizita expoziția Uniunei

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5 — 8,2 — 9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VÂNĂTOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR” CU ȚEAVĂ BASCULANTĂ

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECISIE

ATÂT CA TIR, CÂT ȘI EXECUȚIE

Steyr-Werke A. G.

Wien I., Teinfaltstrasse 7.

Representată prin «Uniunea Generală a Vânătorilor din
România»,—Catalog ilustrat contra marca postală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer”, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude ori-ce strângere al cartușelor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte maniabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție «Mannlicher-Schönauer», se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7 × 62—7 × 64 și 8 × 60 mm.

Toate calibrele se disting prin calități balistice remarcabile.

Nouile arme hammerless „Steyr” în calibrele, 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite, styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte, arma cal. 12 într-una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL «STEYR»

este singurul pistol cu țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. *Siguranță absolută.* Prin bascularea țevei ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci cocoșul armei.

2. *Maniabilitatea.* Prin bascularea țevei putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradație;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. *Curățirea ușoară.* Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. *Toate piesele sunt interșanjabile.* Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul «Steyr» mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precisia tirului—Rezistența incomparabilă—execuția fină.

NU CUMPĂRAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Fabrica română de cartușe de vânătoare-București

Aducem la cunoștința vânătorilor din întreaga țară, că mulțumită mașinilor noastre de înaltă precizie și personalului tehnic recrutat în străinătate dintre cei mai reputați specialiști, am izbutit să fabricăm cartușe de vânătoare care dau rezultate uimitoare din toate punctele de vedere.

Orice vânător dornic a ucide vânatul în care trage și nu a-l răni, orice vânător care vrea să-și stabilească reputația de bun trăgător să nu mai tragă decât cartușele marcei 2 stele și 3 stele, încărcate după ultimele cerințe ale balisticii moderne cu pulbere fără fum și materialul cel mai bun existent.

Aceste cartușe se pot găsi de acum la sediul Fabricii, București Șoseaua Ștefan cel Mare Nr. 45. În provincie se vor găsi de vânzare în două trei săptămâni, în toate capitalele de județ.

AVIZ IMPORTANT. Atragem atenția vânătorilor asupra unui fapt, căruia până acum mulți, foarte mulți nu i-au dat nici o atenție.

Este anume de importanță decisivă pentru tirul unui vânător, ca acesta să tragă la toate vânătorile și întotdeauna cu cartușe încărcate în așa fel, ca toate mărimea de alic, fie de prepelițe, sau de becaține, fie de sitari, sau de potârniche, fie de rațe, sau de epuri, fie de vulpi, sau de lupi, să sboare la țintă cu aceiași viteză nevariabilă. Numai atunci va putea dobândi vânatul acea siguranță, care-l face ca în mai puțin de o clipă să decidă — în mod reflex dar cu atât mai precis — asupra măsurii cu care trebuie să ochiască înaintea, dedesubtul sau deasupra vânatului aflat în mișcare.

Ori, această viteză egală a alicelor de toate mărimea menită a face posibil vânatului un tir regulat, nu se poate obține decât variind la fiecare mărime de alic dozajul pulberii și schimbând în același timp și cuantumul de alic. Dar măsura exactă a acestor va-

riațiuni atât de necesare nu s'a putut stabili decât prin încercări îndelungate și laborioase pe Stand-uri, prevăzute cu utilaj modern electric și de înaltă precizie.

Aplicarea acestui principiu fundamental al dozajelor variate, pentru obținerea de viteze egale la orice mărime de alic fără a se schimba smuciturile (recul-ul) cari rămân invariabile, nu se poate face decât cunoșcând cheia acestor măsuri variate și încărcând cartușul cu mașin' moderne cum le posedă Fabrica noastră.

Trageți câtva timp cu cartușele fabricate de noi și veți constata o ameliorare a tirului d-v., v-ți vedea dispărând acele șovăiri în momentul apăsării pe trăgaci, șovăiri cari provoacă întotdeauna scăparea sau rănirea vânatului în care trageți.

A trage cu cartușe proaste înseamnă: 1. A vă distruge reputația de bun trăgător și deci de vânător, 2. a transforma plăcerea vânătoarei în permanentă enervare și supărare, 3. a răni un mare număr de vânat care moare în chinuri, pierdut pentru d-v.

Evitați aceste neajunsuri trăgând numai cartușele:

FABRICII ROMÂNE DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE

Marca Fabricii

Waffenfabriken
Simson & Co. Suhl i. Th.

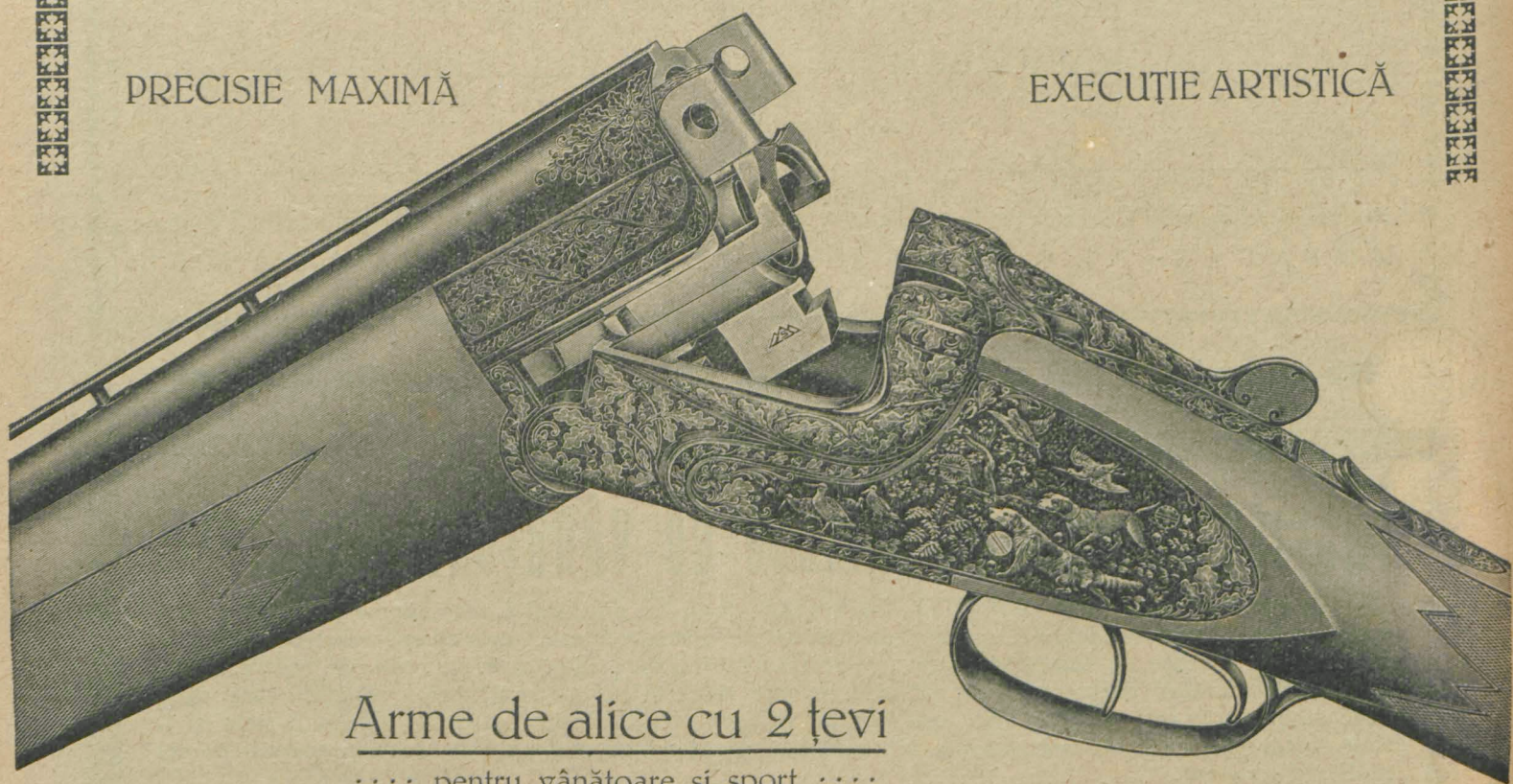
Marca Fabricii

Arme de vânătoare și de sport

IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ

PRECISIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ

Arme de alică cu 2 țevi

:::: pentru vânătoare și sport. ::::

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț. ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE DE MARE VITEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum, 9,3×74 Magnum, cu cel mai mare rendement al tirului.

Simson

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

N. Mantu

VREME ȘI MIGRAȚIUNE

de Maior C. Rosetti-Bălănescu

CE EACE face, cred, puterea prejudecăților este faptul că se transmit, se primesc, se acceptă și se impun prin afirmări. Afirmare, pură și simplă. Impunere fără discuții. Acceptare ca literă de evanghelie: nu trece prin ciurul cercetării, nici prin sita deasă a creierului. Procedu simplu,

comod, mulțimii sensibilă coincidențelor, dar complet opus spiritului științific, care cere migăloasă cercetare în concordanța faptelor, spirit critic și perfectă obiectivitate. Sunt mulțime de prejudecăți, în toate domeniile vieții, hotărît spulberate de cercetarea științifică, dar cari, obstinate, nu vor să moară. Sunt altele doar suspecte.

În articolul de față mă voiu ocupa de chestiunea ra-

portului între vreme și trecerea păsărilor călătoare. Există vreun raport dela cauză la efect între starea timpului și sosirea sau plecarea călătoarelor? Influențează, altfel zis, vremea asupra fenomenului migrațiunii? Și invers: putem oare trage vreo concluzie, vreo prevedere asupra timpului din pasajul călătoarelor? Cercetarea aceasta poate pare inutilă, unora. Sunt doar curente proroci-rile de iarnă timpurie pentru că «uite, au și trecut cocorii» sau de timp primăvărat pentru că «au sosit berzele» — și cine n'a cetit în destui autori afirmări de felul acesta: «dacă timpul e cald aceste păsări sosesc încă dela începutul lunii...» Aceasta e, în adevăr, credința generală. Ne este însă permis să ne întrebăm: este aceasta doar o credință, sau o justă legătură între timp și migrațiune — cum ar apare, dealtfel, și destul de natural și logic.

Naturalul însă, nu e întotdeauna și logic. Când am început cercetările în această direcție, voiam tocmai să-mi evidențiez, pe o bază științifică, legătura între vreme și trecerea călătoarelor. Cercetări obiective însă, migăloase și lungi, neinfluențate de vreun gând preconcep-t, m'au dus la un rezultat precis, dar neașteptat. Îl formulez imediat pentru a nu mai lăsa, de pe acum, nici un echivoc asupra concluziei acestui articol. Și

dar devine inutil. Aș dori ca studiul meu, mic față de cel dela Rossitten, să apară doar ca un îndemn la cercetări asupra păsărilor noastre, conduse chiar de cei mai modești cercetători, după cum se vede. Mă voiu limita deci la concluzia generală expusă mai sus, lămurită cu câteva alte considerațiuni și la câteva exemple traduse prin diagrame din studiul meu, explicate mai la vale.

După cum spuneam mai sus, eră destul de natural pentru un observator superficial, ca văzând, la anumite epoci trecerea păsărilor călătoare, să atribue cauzele forțelor cari le împing la trecere, vremei. Părerea noastră a dăinuit, chiar la savanți, până în vremea din urmă. Când însă s'a căutat relația între vreme și migrațiune, când cercetătorul nu s'a mai mulțumit cu «ce se spune» și «ce se pare», pentru a cerceta «ce rezultă» dintr'un examen amănunțit, factorul vreme a trebuit să fie părăsit. Observații asupra pasajelor, cu indicațiuni de oră, zi, presiune atmosferică, temperatură, vânt, etc., s'au consemnat ani de-a rândul de cercetător. S'a extins observațiunile meteorologice nu numai la localitatea de observație, ci pe o rază întinsă în jur, ținând seama de iuțea de sbor a păsărilor pentru o zi întreagă, pentru a

avea date și dela locul lor de plecare. Comparând însă rezultatele, nu se evidențiază nici o relație între pasaj și vreme, nici la locul de observație, nici la locul de plecare. Relație între două fapte impune ca la aceleași cauze să corespundă aceleași efecte. Dacă, pentru cazul ce studiem, am fi constatat în mod constant că, de exemplu, la o ridicare de temperatură avem pasaj, iar la tempe-

ratură coborâtă avem o întârziere în pasaj, atunci relația ar fi existat, precis. Se constată tocmai o completă lipsă de relațiuni constante. Oricum ai suci chestiunea — în raport cu temperatura, cu presiunea, cu vântul — veșnic aceeași lipsă de corelație între vreme și trecere. Din când în când culegi chiar observații ce te înmărmuresc: iată, la cu-

tare dată, păsări sosite în regiune când pământul este încă sub zăpadă — și multe își găsesc moartea invers: iată, în anul cutare, păsări prinse de un îngheț timpuriu, dar cari nu pleacă și iarăși multe mor de foame și frig. De ce? Pentru că la cele dintâi le sosise timpul sosirii, iar la cele din urmă nu le sosise încă timpul plecării. Explicația pare a fi copilărească. Dar acesta este adevărul ce se desprinde din studiul migrațiunilor. Există pentru fiecare specie de călătoare un moment în timp când *trebuie* să plece, orice ar fi. Dar dacă acest moment n'a sosit, dacă acest impuls n'a pus încă stăpânire pe pasăre, nu pleacă, orice ar fi. Cercetările arată, pentru o regiune dată, că fiecare specie în adevăr sosește la *epoci fixe*. Există deci *ceva* care, la aceleași epoci, declanșează irezistibil plecarea păsărilor — dar acel *ceva* este independent de vreme. Este *ceva* care nu pare a fi în afară

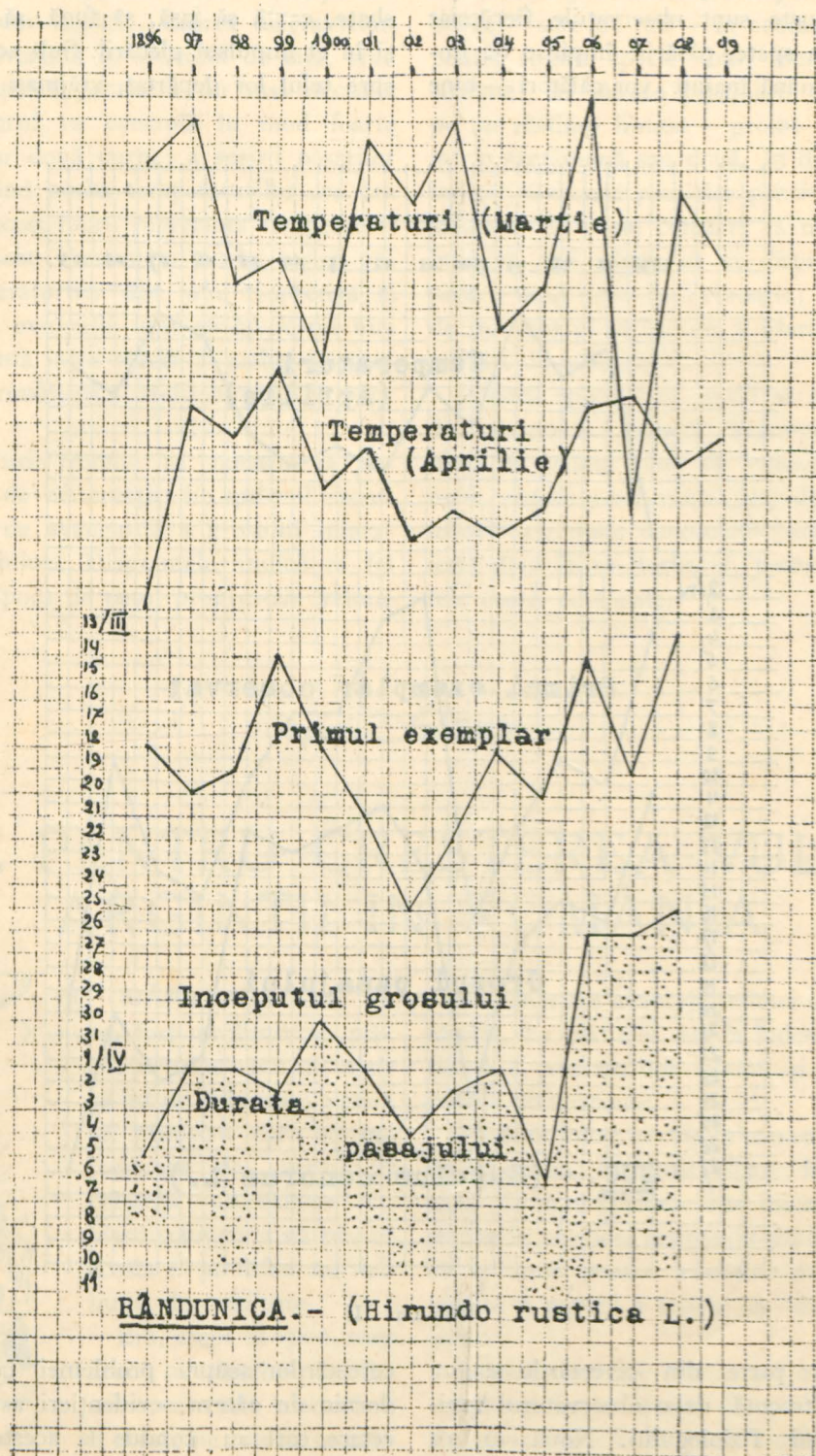

Diagrama II

de pasăre, ci *în* pasăre. Ca să reluăm observațiile de mai sus, la păsările murind de frig și foame pe apele înghețate înainte de vreme, nu se declanșase încă acel *ceva*. Tot astfel ne explicăm cazurile de pieire în masă a păsărilor prinse de furtună în plină mare: impulsul se declanșase: *trebuiau* să plece, ascultând par'că de o misterioasă poruncă care le mână înainte,

mereu înainte. Ce departe suntem de «pasărea proroc»! Și ce inutile ne apar acum migăloasele însemnări de timp, de vânt, de temperatură, de presiune! O forță lăuntrică poruncește: pleacă! — și pasărea, irezistibil, pleacă. Vechea ceartă de totdeauna asupra faptului controvers dacă păsările călătoare cu vântul în față sau cu vântul în spate devine și ea zadarnică, pentru că amândouă taberile au dreptate și juste sunt observațiile fiecăreia: cu vântul în față sau în spate, păsările împinse de impulsul poruncitor ce le mână înainte, vor călători — bine înțeles afară de vreo imposibilitate de sbor. Căci, e evident, nimeni nu pretinde că în mod local, diferiți factori meteorologici nu pot influența temporar călătoria păsărilor, totuși pornite în migrațiune. Ceața, ploaia, viscolul sau furtuna vor regula pasajul. Un vânt tare din față va ține păsările în sbor jos sau le va împiedeca chiar să plece mai departe; un vânt în spate și păsările vor trece sus; ceața le va opri sau le va ține aproape de pământ; pe un timp senin și calm le vom vedea trecând sus, etc.

Ce este acea forță neînvinsă care mână păsările, odată declanșată? Nu știm. Nu e nici cazul să revedem diferitele teorii asupra migrațiunii, cari rămân teorii. Ne ocupăm aci numai de precizuni reșite clar din cercetări pe fapte. Dar, cum zice Thienemann, fiziologii vor trebui să caute să producă artificial acest impuls. O parte din cercetările asupra migrațiunii va trebui trecută dela observatorul ornitologic, în laboratorul fiziologului. Nouă ni s'a evidențiat deci până acum două fapte importante în studiul nostru, și anume: că fenomenul migrațiunii este independent de starea timpului și că forța care declanșează impulsul migrațiunii se produce, pentru o specie dată, întotdeauna la aceleași epoci ale anului. Apare în adevăr extrem de ciudat acest impuls de care e cuprinsă pasărea, la date fixe, când te gândești că animalul n'are nici o noțiune de zile, de luni, de calendar! Pentru noi e foarte simplu să zicem:

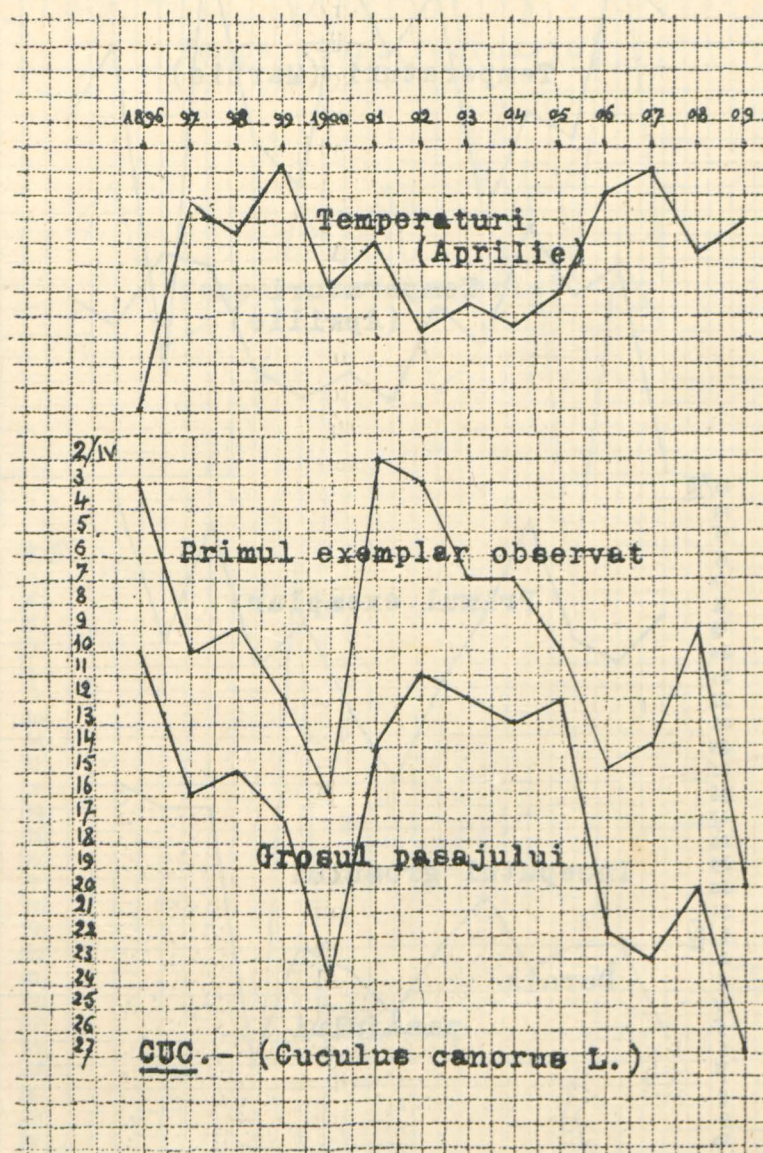
cutare specie are pasajul spre 20 Martie; dar pasării ce îi fixează în timp această dată? . . . Apare însă evident că impulsul ce se trezește în acele epoci în pasăre este o putere lăuntrică, după cum am spus, irezistibilă. Toată lumea care a avut un pitpalac în colivie știe că deși ținut în casă, în afară de orice influențe de vreme, la o anumită epocă, toamna, e apucat de o adevărată febră, se sbate, caută să iasă, să fugă, să se ducă: s'a declanșat și în el impulsul plecării. Sub același impuls trec grăbiți spre țelul lor depărtat, vrăjmași neîmpăcați, unul lângă

altul, turturica și șoi-mul. Sub același impuls pasărea rănită va face eforturi nespuse ca să sboare, să se ducă și ea, să plece, oricât de istovite i-ar fi forțele.

Din toate cele de mai sus reiese că și prevederile timpului după păsări rămâne o simplă prejudecată. O pasăre care ar prevedea timpul, de sigur nu s'ar avânta deasupra mării, ca să fie apoi înneacă în furtună. Pentru un foarte scurt răstimp, putem însă admite, după unele observații, că păsările sunt sensibile schimbărilor de presiune atmosferică, ceea ce ne apare destul de natural, când cunoaștem multe rezervoare de aer ce străbat corpul păsărilor. Dar și aci trebuie să fim foarte rezervați. Dacă strângi chestiunea mai deaproape, te așteaptă decepția, prea ades.

Acestea sunt în mare concluziunile generale ce rees din ansamblul

cercetărilor asupra problemei ce ne ocupă. Cetitorul dornic de câteva evidențieri asupra detaliilor de cercetare cari au condus la aceste concluziuni, va găsi în cuprinsul acestui articol tratate 3 cazuri sub formă de diagrame, extrase din dosarul studiului meu. Am ales intenționat 3 păsări foarte cunoscute — cuc, cocor și rândunică — pentru că tocmai aceste păsări stau la baza prejudecății ce am încercat să dărâm. Pentru o mai ușoară citire am simplificat la maximum aceste diagrame, lăsând în evidență doar curba sosirii păsărilor și curbele temperaturii — pe una sau două luni, după cum pasajul se întinde peste zilele unei singure sau a două luni —

Diag am. III

reduse și ele la medii lunare față de o normală dedusă dintr'o perioadă de 23 ani. Datele meteorologice folosite sunt ale institutului nostru meteorologic București. Datele asupra păsărilor cuprind o perioadă de observări de 14 ani, consemnate de Dombrowski în lucrarea sa «Ornis Romaniae». Eră, în adevăr, necesar ca cercetările să se întindă pe o perioadă de ani cât mai mare, pentru a putea trage concluziuni valabile. Citirea diagramelor, în forma sub care se prezintă în articolul de față, cred că este suficient de ușoară pentru a nu mai necesita multe tălmăciri. Cetitorul va controla în mod foarte simplu variațiunile celor două curbe: a sosirii păsărilor și a temperaturilor. Când curba temperaturilor are coborîri, este evident că acest lucru reprezintă temperaturi scăzute — față de normală. Controlând curba sosirii păsărilor cu curba temperaturilor din luna respectivă și la anul respectiv, se va evidenția ușor că nu reiese nici o corespondență constantă între aceste 2 curbe. Diagramele traduc sosiri de primăvară a păsărilor luate în considerare.

Relativ la aceste sosiri trebuie să remarc că putem avea două feluri de observații: fie «primul exemplar observat», un fel de avangardă a grosului migrațiunii, fie «grosul pasajului». Diagramele indică ce fel de observare traduce. Epoca de pasaj propriu-zis trebuie

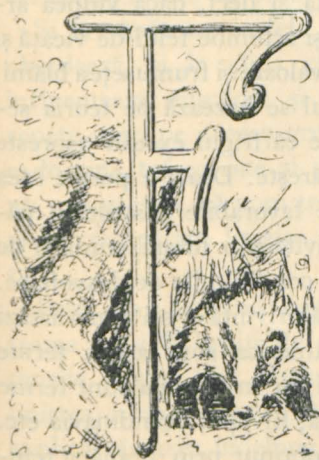
considerată cea a grosului trecerii. Se constată uneori un oarecare paralelism între sosirile primelor exemplare și gros — vezi diagrama «Cuc». Nici un șablon însă nici aci. Când vorbim de *epoci fixe* de pasaj pentru fiecare specie, se înțelege că nu vrem să spunem nici că în fiecare an pasajul începe la aceeași dată cu o precizie astronomică, nici că toate păsările dintr'o specie vin buluc — sute de mii — în aceeași zi. *Epoca* rămâne însă, pentru fiecare specie, totuși fixată între limite destul de strâmte; iar *durata* pasajului, deasemeni se eșalonează pe un răstimp limitat — grosso modo și una peste alta, într'o săptămână sau două. În diagrama «Rândunică» am indicat și durata pasajelor pentru întreaga perioadă considerată. Se poate constata că nu e nimic regulat. Trebuie să mai adaug că la diagrama «Cocor» observația pentru anul 1901 (3 Februarie) se poate să fie o eroare de însemnare, în loc de 3 Martie, fără să mai am însă puțință de control.

Acestea spuse cred inutil să mai intru în alte detalii de comentare a acestor diagrame, scopul acestui articol fiind în primul rând de vulgarizarea unei concluziuni noi, asupra unei vechi prejudecăți. Iar simpaticii vânători dela masa cunoscutei berării bucureștene mă vor ierta dacă le-am turburat, pentru un moment, minunatele teorii personale.

FERME PENTRU CREȘTEREA VULPILOR ARGINTII ÎN ROMÂNIA

de G. Lehrer

AC MĂRTURISIREA că am fost profund și plăcut surprins când am auzit că înfine și la noi s'a găsit un Ministru care se interesează de chestiunea creșterii animalelor cu blană scumpă și că planul acesta e pe calea cea mai bună de realizare.

Eră, drept să spun, cam greu de înțeles pentru mine, care este motivul că o chestiune atât de impor-

tantă în economia națională n'a stârnit încă curiozitatea Statului; când în mai toate țările civilizate, fermele pentru creșterea purtătoarelor de blană scumpă, înfloresc ajutate de Stat. În Japonia, Statul a trimis oameni pentru specializare, la fermele din Germania și America și la înapoierea lor, au pus să construească ferme sub conducerea acestor specialiști. Foloasele unor asemenea ferme sunt foarte mari, dacă sunt bine conduse și dacă se ține seamă de tot ceea ce știința ne pune la dispoziție.

România are avantajul climei convenabile acestor crescătorii, dar mai ales, are la îndemână 30 de ani de experiență a crescătorilor străini, și la dispoziție unități de prăsilă acclimatizate.

Mă voiu folosi în cele ce urmează de autori și naturaliști de seamă ca: Geofrois, Shaw, Brehm, Brass, Demoll și alții, din care spiculesc date interesante asupra vulpei din regiunile nordice, ocupându-mă în special de modul cum ele se cresc pentru a obține exemplare cât mai desăvârșite și pentru a scoate un cât mai mare folos pentru țară.

În țările nordice există mai multe specii de vulpi, renumite și foarte căutate din pricina blănii lor, care astăzi în special, este foarte mult întrebuințată. Vulpea argintie, din cauza vânătoarei prea intense, aproape a dispărut; deasemenea vulpile albe, negre și albastre.

Dintre toate aceste specii, au fost alese numai vulpile argintii pentru creștere în ferme, probabil că atunci erau foarte căutate sau, poate pentru motivul că se pretau mai bine la domesticire. Astăzi se cresc tot felul de purtătoare de blană scumpă, n'au reușit însă toate perfect. Jderul, nurca, vulpea argintie, skunks-ul se pot crește cu succes, deoarece s'au acclimatizat îndeajuns.

Este o controversă între unii autori. O parte susțin că vulpile albe, argintii și cele cu o cruce neagră pe spinare (Kreuzfuchs) ar fi o variantă a vulpei negre cu luciu albastru metalic (specia tip); alții că toate aceste variante ar fi specii de sine stătătoare.

Dintre toate vulpile polare, asupra cărora s'au făcut încercări de aclimatizare, a reușit în cel mai desăvârșit mod, vulpea argintie, despre creșterea căreia voi arăta câte ceva.

Vulpea argintie (*Vulpes argentatus* sau *Vulpes fulva argentata*) trăiește în America de Nord și o parte din Siberia. Cele mai bune blănuri le găsim în peninsula Labrador și insulele Kadiak la gura fluviului Lorenzo. Pe insulele Alente există o vulpe argintie foarte mare, de dimensiunile unui lup (*Vulpes argentatus sitcaensis*) a cărei blană nu are nici pe departe valoarea celorlalte, deoarece atât spicul cât și restul părului, este foarte aspru, de calitate inferioară, astfel că nu poate intra în discuție decât pentru documentare.

Cea mai interesantă chestiune care se pune, este aceea a blănurilor, anume în ce constă valoarea lor și ce condițiuni trebuie să îndeplinească o blană pentru a fi cât mai bună. Tot în acest capitol voi arăta, care este blana preferată; aceea a vulpei crescută în sălbăcie, sau aceea provenită din ferme sau crescătorii.

Blana vulpei argintii trebuie să aibe un fond negru cu luciu metalic și numai câteva fire din spic trebuie să fie către vârf albe, lucitoare ca argintul. Vârful cozii trebuie să fie complet alb strălucitor. Când spicul argintiu dispăre complet, atunci nu mai este vulpe argintie ci vulpe neagră. Când firele albe nu le găsim decât în urme, atunci ele sunt așezate în jurul ochilor și pe flancuri. Când argintiul este pronunțat, atunci spicul alb începe dela omoplați pe ambele părți, dealungul șirei spinării, îndesindu-se cu cât merge mai spre coadă.

De când blănurile se vopsesc cu atâta măiestrie, trebuie multă dibăcie, să deosebești o vulpe vopsită de una veritabilă.

Primul mijloc de recunoaștere, este culoarea; negrul fondului, care trebuie să fie lucios și albul spicului care imediat ce bate în galben sau în alb mat, cretos, depreciază valoarea blănii, deoarece cei mai mulți o consideră vopsită. Albul trebuie să fie strălucitor ca argintul.

Pe lângă culoare, blana de vulpe argintie trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni:

1. Să fie moale și mătăsoasă la pipăit (chiar spicul).
2. Spicul la ceafă și în jurul gâtului să fie des, dar nu prea lung, circa 7—8 cm., pe restul corpului mai scurt, însă atât de des încât să acopere părul lănos.
3. Puful (părul lănos) de sub spic, care acoperă pielea, să fie de culoare negru-cenușiu ca ardezia, iar firul lui să nu fie mai lung de 6 cm. și mai scurt de $2\frac{1}{2}$ cm., însă foarte des.
4. Coadă să fie foarte groasă, minimum 6 cm. diametru, de culoare neagră strălucitoare, iar vârful ei de un alb argintiu, pe distanță de 6—8 cm. și să aibă o lungime de $\frac{1}{3}$ din lungimea totală a vulpei.
5. Firele albe ale spicului nu trebuie să fie albe dela bază, ci numai către vârf.

Cam acestea ar fi în linie generală semnele după care un necunoscător ar putea să facă diferența între o blană bună și alta rea.

Incontestabil că o vulpe argintie ucisă în Siberia, poate să nu îndeplinească aceste condițiuni, deoarece s'a dovedit că în libertate, vulpile argintii se împerechează chiar cu vulpi roșii. Această dovadă a făcut-o Hilzheimer și Frossard, care au prins o vulpe argintie foarte frumoasă, cu pui în burtă și care a fătat puțin după aceea în captivitate. Puii au ieșit însă cu spicul roșcat. În anul 1888, Loewis și alții au experimentat împerecherile și au reușit pe deplin.

Din cele arătate se poate deci susține că blana unei vulpi argintii are cea mai mare valoare când îndeplinește condițiunile arătate mai sus, deși se găsesc o sumedenie de variante. Voi reveni asupra acestei chestiuni când voi ajunge la capitolul rentabilității, și când voi da oarecare date asupra bursei de blănuri din New-York și Londra.

Acuma să arăt o chestiune foarte importantă: aceea a superiorității calității de blană la vulpile crescute în ferme, față de cele sălbatece. Chestiunea aceasta a stârnit discuții foarte aprinse în cercurile autorizate, unii susținând că vulpea în libertate se dezvoltă în condițiuni mai prielnice, ceilalți contrariul. Voi redă aci argumentele pro și contra pentru a lăsa la sfârșit să vorbească cel mai mare specialist în materie.

Este știut că orice animal trăiește acolo, unde condițiunile de viață îi sunt favorabile (flora și fauna).

Erbivorele nu pot trăi acolo unde nu sunt plante, precum nici carnivorele, acolo unde nu sunt animale.

Dela această teorie, adăugând și condițiunile favorabile de climă, susținând că dacă ai duce un elefant sau o cămilă la Polul Nord și de acolo să iei un urs alb sau o morsa și să-i duci în apele ecuatoriale, ar muri primii de frig, ceilalți de căldură.

Chiar dacă n'ar suferi din cauza alimentației, teoria este pe cât se pare foarte adevărată și deci, dacă vulpea argintie ar fi constrânsă de noi să-și schimbe felul de viață și clima, nu ar mai prezenta aceeași valoare și frumusețea blănii.

Ceilalți, cari susțin contrariul se bazează pe teoria selecțiunii și aclimatizării. Se știe că frigul excesiv asprește blana, iar căldura excesivă o rărește. Deaci a pornit idea să se dea vulpilor condițiunile favorabile dezvoltării părului, adică o temperatură potrivită și o hrană, studiată de așa manieră încât să favorizeze condițiunile de dezvoltare.

S'au făcut încercări în această privință și s'a ajuns astăzi la rezultate desăvârșite: În America sunt astăzi ferme în împrejurimile New-Yorkului, iar în Europa sunt ferme înfloritoare în Germania, Franța, Elveția, Scandinavia etc. Sporirea valorii blănurilor s'a obținut prin hrană și temperatură dar mai ales prin selecționare a unităților de prăsilă.

În aceste condițiuni, spune Profesorul Demoll, este neapărat necesar ca o blană ca aceasta, să întrecă în calitate blana vulpei ucisă la vânătoare în ținuturile nordice.

Având în vedere afirmațiile profesorului Demoll precum și rezultatele ce s'au obținut, în ferme, dar mai ales cotele ridicate la bursa de blănuri din Londra pe care le obțin exemplarele din crescătorii, ne obligă să conchidem că blana provenită din ferme, este mai bună pentru scopul ce urmărim, decât celelalte. (Va urma)

PĂSTRĂȚI-VĂ LINIȘTEA

SFÂRȘIT

de Lt. Colonel Ștefan Ilie Iotta
Inspector de vânătoare

DE ACEEA este necesar în acest caz a ne dobândi liniștea, a judeca și căuta greșala ce facem. Nu e timp pierdut să stăm jos, să fumăm o țigară, să fredonăm un cântec, să ne gândim la cele ce ne înconjoară, până ce ne dobândim liniștea, ne schimbăm dispoziția. Incetul cu incetul gândul revine la vânătoare și găsește că nu e necesar

să te superi dacă nu împuști, căci e o întâmplare și în orice caz nu te trage nimeni la răspundere, iar dacă nu-și explică greșeala să nu se mai gândească la ea.

Dacă prima greșală se explică prin impresionarea deosebită a unui centru nervos și poate și alta după ea, când însă se transformă în serie intervine și altceva, atunci e de vină autosugestia.

Trecusem cu bicicleta de zeci de ori, pe o scândură aruncată peste un șanț, în drumul ce aveam. În clipa când fiind pe acea scândură, mi-a venit gândul că s'ar putea să cad în șanț, roata a și alunecat și am căzut. Teama de a cădea m'a sugestionat, centrul nervos ce comandă mișcările musculare bune, a fost influențat și acționat rău alt centru. Acelaș fapt se întâmplă la trecerea peste o punte îngustă; cei ce se tem de cădere, cad; iar cei ce nu o trec cu bine.

Și la vânătoare la fel: teama de a nu greși iarăși, ne obsedează, și în clipa când tragem această senzațiune influențează mișcările și acțiunea noastră, făcând să se repete aproape aceeaș greșală. Dacă însă autosugestiunea e de vină, tot ea este și remediul: să ne sugestionăm că nu mai greșim, că vom trage bine. Pentru aceasta se cere să ne recăpătăm liniștea și să avem o voință destul de tare.

Este mai scuzabil dacă liniștea ne e turburată, de teama de a fi lipsiți de satisfacția ce procură loviturile reușite. Când însă teama de a pierde vânatul ne fură liniștea, atunci e nevânătoresc și ridicul. Această teamă explică căutarea îndelung a unui vânat ce n'a fost vizibil lovit, «doar l-om găsi». Am văzut o dată un epure lovit, întorcându-se zăpăcit și rotindu-se aproape de vânător, iar pe acesta alergând să-l lovească cu picioarele, căzând, sculându-se, iar alergându-l și lovindu-l cu arma. Pe lângă primejdia de a-și rupe arma, a lua foc fără voce, sau a lua pământ sau zăpadă pe țevi, ridiculul acestei atitudini este indiscutabil.

Satisfacția o avusese vânătorul că-l nimerise focul său și putea s'o aibă mai mare, dacă stătea pe loc, liniștit observând mișcările epurei și ținându-l ca în geantă,

cu focul ce mai avea disponibil, putând chiar prea bine să-și încarce arma.

Dar ce ziceți de cei ce, la vânătoarea cu bătae, din teama de a pierde vânatul, nu au răbdarea să-l caute la terminare, ci pornesc imediat după ce au tras, împedcând pe vecini, riscând să primească o încărcătură de alice și scăpând ocaziuni frumoase a trage alte focuri. Dar de cei ce ochesc și urmăresc vânatul de departe; din cauza enervării scapă mereu momentul de a trage, și nevăzând altceva decât ținta, trag pe linia pușcașilor, ne dându-și seama decât după ce au tras. Nu ar fi mai sigur, că nu le va scăpa vânatul și nici satisfacția unui foc frumos, dacă ar aștepta liniștiți și nemișcați, fixându-și locul pe unde va trece vânatul și unde ar trage, epolând numai când vânatul a venit la bună distanță, căci nici o surprindere nu mai au.

Aviditatea și invidia, transformă nobila pasiune într'o patimă nestăpânită și detestabilă. La câți vânători nu li s'a întâmplat, să fie tentați a se duce, schimbându-și locul convenit, spre tovarășul său care trăgea mai mult, sau chiar să-i ia înainte, căutând locurile ce i se cuveneau aceluia; dar la vânătoarea cu bătae, să-și schimbe locul, tăind pe ale vecinilor? Dacă s'au stăpânit și n'au făcut acestea, au înfrânt patima.

E frumos ca un vânător să dorească a întrece pe ceilalți prieteni, tot așa de dibaci vânători, dar numai păstrându-și liniștea, căutând metodic și nesupărându-se de nimic. Va reuși astfel să piardă mai puține focuri și are toate șansele să ucidă mai mult. Dacă vede până la un timp că a rămas în urmă, să nu se supere și cu încredere să le zică că-i va ajunge și-i va întrece. Va reuși, dacă știe să se stăpânească; cel mult va parcurge mai mult teren și mai repede, fără să strice celorlalți, pentru a se ține de cuvânt; dar nici astfel de întreceri nu sunt recomandabile. Ar fi frumos dacă l-am vedea încurajând pe prietenul care n'a avut nimic și continuând, numai pentru a se satisface și acesta. Adesea, încrederea sugestionată de un adevărat vânător, alungă plictiseala și descurajarea și în scurt timp ne face să avem vânat în geantă, ba chiar să-l întrecem. E mai plăcut atunci, în drumul la înapoere, să povestească fiecare peripețiile vânătoarei, pe când altfel, cel fără vânat ar fi supărat, iar celălalt dacă e vânător, s'ar feri să aducă vorba.

Vânătoarea în regiunile de șes și dealuri, oferă destule emoțiuni plăcute, ea diferă mult de cea din regiunile muntoase. Aceasta, prin greutatea mersului, care cere antrenament special, prin eforturile mari la cari ne supune, prin oarecari pericole cu cari este legată și prin raritatea ocaziunilor de a trage în vânat, cere dela vânător calități fizice și mai ales sufletești, excepționale.

Plăcerea emoțiunilor puternice răsplătește pe vânător de toate greutatea. A vedea locuri pe cari nu le vede orice muritor, a merge pe unde numai sălbătăciunile

pot merge, pe colți și prăpăstii, aventurându-și pașii pe coruge nesigure, a stă zile întregi fără adăpost, sau poate numai o stână de lemn, părăsită, a dormi mai multe nopți în toiul iernii, pe cetină de brad, încălzindu-se pe o parte, la focul uriaș de brazi întregi și înghețând pe cealaltă parte, a aștepta cu liniște fiara, care câteodată atacă, și care e mai tare ca vânătorul, dacă acesta nu va întrebuința bine arma, acestea toate sunt atâtea cauze puternice de atracție.

Teama sau numai neliniștea nu sunt justificate nici în fața greutăților, nici în fața fiarelor. Vânătorul este întotdeauna superior, armat cu armă cu glonț și câteodată cu o carabină în plus. Ii trebuie numai sângele rece, ca să pună în valoare posibilitățile ce are. Un exemplu trăit în toamna anului 1915: eram trei vânători nelocalnici și alți 2—3 din Albești-Muscel; bătaiași numai câțiva cu câini. Ursul eră ocolit și știut unde a rămas. Am dormit pe munte cam la 2 ceasuri de locul bătaii. A doua zi pe la ora 10 eram așezați și bătaia începuse. Gura bătaiașilor și câinii ne-a dat siguranța că vânatul a pornit spre linia pușcașilor prin care trebuia să treacă, după cum eră locul, neavând altă scăpare. Bătaia însă s'a sfârșit și nici pui de urs «nu s'a văzut». Vânătorii, țărani și bătaiași nedumeriți, n'au vrut să creadă vorbele noastre și înapoindu-se câțiva, ne-au chemat și ne-au pus pe urma proaspătă, care ducea la țiitoarea din dreapta mea, apoi o ocolia puțin și trecea mai departe; deci ursul trecuse pe la prietenul P. A. Omul său de încredere, care-l dubla cu carabină, l-a trădat, la insistențele noastre. Ursul venise la 15—20 pași, numai o mică mîncătură de teren îl despărția de ei. Prietenul P. A. rămăsese cu pâinea în gură, căci mîncă, și nici unul din amândoi n'au îndrăznit să tragă «eră prea aproape».

Un vânător cu liniștea necesară, ar fi socotit că ursul oferise o țintă fixă, care nu se putea greși la distanța acea și că oricât de rezistent ar fi fost, tot ar fi fost doborât, de armele ce aveă. Că, în orice caz de aceea venise, să tragă în el, nu să-l lase să se ducă nesupărat. Poveștile de peste noapte, însă, cu oameni jupuiți și striviți de urși, i-au venit mai repede în gând la vederea ursului. De atunci vânătorii țărani nu l-au mai primit la nici o vânătoare.

Acum 2 ani prietenul meu T. a avut ocazia și a tras în urs 2 focuri cu glonț, de la mică distanță și totuși l-a greșit, deși ursul poză. Curajul dar nu-i lipsise și cum trage bine, numai neliniștea explică insuccesul, condițiunile de epolare, ochire și tragere, nefiind controlate. Neliniștea ne face să pierdem ocaziuni, cu cari ne întâlnim destul de rar.

Vânătorul nervos îndură și altfel de necazuri, se desorientează și se poate ușor rătăci în pădure ca și pe teren deschis cultivat cu porumburi, și chiar pe câmp întins, nemai găsind drumul ce caută. Se întâmplă aceasta mai

ales celor cari se lasă conduși de tovarăși, cari nu iau seama la orientarea locului și la ocolurile ce face, neavând decât un gând, să caute cât mai repede și să găsească cât mai mult vânat. Atunci, când i-a venit bănuiala că s'a rătăcit se enervează din ce în ce și oricât vânat ar găsi, nu va fi în stare să tragă liniștit. Toți am avut ocaziuni să constatăm cât de ușor ne putem rătăci. Dacă cel desorientat nu-și calmează nervii și nu cată să-și aducă aminte drumul și ocolurile ce a făcut, dacă nu cată puncte de orientare pe cari, liniștit, le-ar găsi, dacă se va descuraja imediat ce a pornit într-o direcție, care în orice caz l-ar lămurii și i-ar da o siguranță, chiar dacă l-ar scoate mai departe de locul unde trebuia să ajungă, va rătăci continuu la câțiva pași, poate, de drumul ce căută, învârtindu-se nehotărît în necunoscut. Abia pe urmă constată — am văzut cazuri — cât de puțin eră depărtat, se miră cum de n'ajungea la liman și vede singur că neliniștea a fost de vină.

Ceeace e mai grav, prin urmările ce au, sunt accidentele de vânătoare, singurul punct negru al artei vânătoarești, cauzate toate numai de nervozitatea vânătorilor. Nu este reuniune mai mare de vânători, la care să nu vie vorba și să nu arate unul sau mai mulți, plumbul ce au sub piele. Accidentele sunt mai numeroase decât le știm și numai cele nenorocite ne dau de gândit.

Vina este mai întotdeauna de ambele părți. Mai mică a celui care suferă, că n'a fost prudent, nu și-a dat seama sau n'a avut răbdare, intrând în zona periculoasă; mult mai mare a celui ce cauzează, sau numai a lui, *în ochiul și degetul* căruia rămâne evitarea sigură a accidentului, dacă are liniștea necesară. Sunt foarte rari cazurile când alice rătăcite, ricoșetele sau desimea stufigșirilor, scoate evitarea accidentelor din posibilitățile vânătorilor, totuși le evităm ducând prudența la oarecare exagerare, mărind distanțele mai ales față de cei dubioși.

Câți dintre vânători nu au avut destule ocazii să constate cât de ușor se pot evita accidentele dacă nu sunt pripiți și nervoși. De câte ori n'a sburât sitarul, iar când ochiul a cătat ținta, a văzut pe prieten în dreptul ei, iar arma s'a ridicat în sus, nevinovată, fiindcă degetul nu apăsase necugetat pe trăgaci. De câte ori nu s'au întâlnit ambele arme, îndreptate fiecare în capul prietenului, lăsându-se în jos și lăsând vânatul nesupărat să se ducă.

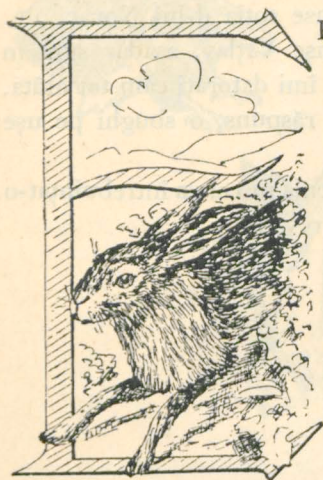
Obiceiurile bune vânătoarești, regulile de păstrat impuse la vânătoarea prin căutare individuală sau la bătae, tind toate la evitarea accidentelor și la desăvârșirea temperamentului și caracterului vânătoareșc și deci trebuiesc păstrate cu voe bună, pentru a nu fi ele cauză de enervare, fiind impuse.

Nu știu dacă am reușit să evidențiez în deajuns, ce importanță are păstrarea liniștii vânătoarești, am pus totuși chestiunea, rămânând ca vânătorii convinși să se gândească asupra ei.

DIN CARNETUL MEU DE VÂNĂTOARE!

de vânător șef R. Borjan

RAM PE ATUNCI, după războiul mondial, angajat ca forestier la moșia contelui Carol de Schönborn, în localitatea Skalka-Boemia.

Carnetul meu de vânătoare, conține multe întâmplări interesante și distractive și-mi permit să înșir aci câteva din ele.

În ziua de 14 Martie 1919, cu ocazia unei inspecții pe terenul de vânătoare Vivojna, la care mă

însoția și Vațlav pădurarul, care-mi atrage atenția asupra unei vizuini care se găsea sub rădăcina unui fag mare. Privind-o mai de aproape, văd că este umblată. Ordon pădurarului să se ducă imediat pentru a aduce basetul meu Valdi și dela cantonul silvic apropiat, vreo două curse.

Munca depusă de Valdi, care s'a purtat foarte bine, n'a fost însă încununată de succes, deoarece vulpea nu vroia deloc să iasă. Atunci m'am hotărât și am așezat cursele la vizuină... Cât de mare mi-a fost a doua zi surpriza, când am găsit în capcană, o vidră capitală! Eră o raritate pentru regiunea noastră, deoarece apa curgătoare cea mai apropiată eră la 26 km. Și un asemenea vânat n'a mai fost văzut pe acolo. Ne-am lămurit prezența ei acolo, cu presupunerea că în treacăt făcuse o vizită eleștaielor din apropiere și în pelerinajul ei, descoperind vizuina vulpei, intrase acolo să se odihnească și aci a lovit-o soarta nemiloasă.

În ziua de 27 Martie 1919 ședeam la pază spre amurg la marginea pădurii pentru a face observații asupra vânatului și pentru a împușcă eventual vreo răpitoare. N'au trecut nici 15 minute și văd o fâzăniță cu 11 pui care eșise din pădure, dispărând pe locul cultivat cu cartofi din apropiere. După vreo 10 minute văd aceeași fâzăniță urmată de puii ei fugind foarte speriată spre mine, să-și găsească scăparea. Atâta mi-a fost suficient să înțeleg că fâzănița fusese atacată de vreun animal răpitor, având convingerea că din moment în moment trebuia să apară și el pe urma proaspătă. În adevăr, câteva clipe mai târziu, apare pe câmp în fața mea o pisică sălbatecă la circa 60 de pași. Primul meu foc a rănit-o, iar al doilea a ucis-o. Când am examinat pisica m'a frapat abdomenul extrem de umflat și mă gândeam câți pui de fazani va fi mâncat! Imediat iau hotărârea să-i fac analiza stomacului; îl chem pe Vațlav care procedează la autopsie pe când eu priveam încântat că omorâsem un asemenea dușman al vânatului. Cât de mare mi-a fost însă mirarea constatând că în stomacul cotoiului am găsit 17 șoareci mari și patru mici (pui). Aproape că-mi părea rău de

ce făcusem, am avut însă ocazia mai târziu să constat ce ravajii face această bestie și în rândurile vânatului mic.

În ziua de 3 Aprilie 1919 m'am dus la o vânătoare de sitari însoțit de prepelicarul meu, Lord. Izbutisem să ucid unul, altul însă, îl scap, și văd că se lasă într'un desiș din apropiere. Am pornit într'acolo să-l caut, deodată Lord rămâne înțepenit într'un aret din care nici ordinul meu repetat «caută» nu-l clintî. Văzând aceasta, plecai eu înainte și dădui de o moviliță de pământ proaspăt săpată la gura unui canal făcut probabil de un viezure în chip de locuință provizorie. Examinând pământul din fața vizuinei nu găsesc nici o urmă proaspătă și ordon câinelui, care începuse să scormonească cu furie pământul, să caute sitarul. Nu mi-a fost posibil să-l conving nici de data aceasta. Pentru a-i arăta că n'are rost străduința sa la vizuine introduc o nuia în canal. Deodată apare în partea caelaltă capul unui viezure care o rupe la fugă. «Lord» al meu însă nu-i dă pas, aleargă după el și după o luptă scurtă îl gâtuie. A fost o viezuroaică plină, gata să împuieze. Se înțelege dela sine că pentru isprava care a făcut-o Lord, l-am lăudat și mângâiat și în același timp am avut dovada de cum se poartă câinele față de răpitoare.

Foarte neplăcută a fost însă următoarea întâmplare. Aveam de supravegheat și un «Parc de vânat» care eră vizitat de trei câini de curte, al căror stăpân eră un comerciant de pielărie din localitate. Ei veniau aproape în fiecare zi, constituind un pericol veșnic sârmanului vânat închis în parc. Într'o zi am avut norocul să rănesc pe unul din ei scoțându-l pentru mai multă vreme din practica lui dăunătoare.

În ziua de 17 Aprilie 1929, mă întorceam dintr'o inspecție de pe terenul Sovineț, când, aud de departe goana oaspeților nepoftiți care-și începuseră din nou goana lor tâlhărească. Cu pușca în mână mă repezii în alea de tei din parc unde dau peste câini gonind o căprioară. La 80 de pași răni mortal pe unul din ei, ceilalți se salvară în fugă. Peste puțin grădinarul veni să mă întrebe ce face cu cadavrul câinelui pe care-l găsise mort sub un măr. I-am răspuns că dau ordin pădurarului să-l ia.

În aceeași zi, după masă, plecai din nou în inspecție în altă parte, și când mă înapoiai seara mă pomenesc cu Vațlav la casa silvică, neștiind cum să-mi mai mulțumescă. Il întreb care este motivul mulțumirilor lui, îmi răspunde că a luat două kg. seu (pentru uns bocancii), 12 kg. carne cu seu (pentru săpun) și pielea de șase kg. pe care o vinde firmei «Novac» cu 40 cor. cehe kg.

Dumineca următoare se duce pădurarul la prăvălia d-lui Novac.

— Bună ziua, d-le Vațlav, ce ne-ați adus? întrebă soția comerciantului.

— O piele, răspunde pădurarul, nebănuind ce surpriză îl aștepta.

Când d-na Novac dădu cu ochii de piele a început să țipe și să înjure:

— Fire-ai al dracului să fii! de unde o ai? unde ai împuşcat câinele? eră cel mai bun câine de pază din curtea noastră.

Vaţlav rămase încremenit.

D-na înarmându-se cu o cravaşă începui să care în spinarea bietului pădurar care abia putui să scape cu fuga, rămânând atât fără piele cât şi fără bani. La o asemenea surpriză nu se aşteptase.

Aflând de păţania lui, l-am întrebat a doua zi ce a făcut cu pielea câinelui. Bănuind că auzisem de păţanie, mi-a confirmat-o, jurându-mi că se va răzbună.

După câteva luni, când întâmplarea fusese uitată, Vaţlav se duce în prăvălia d-lui Novac, cere o pereche de pingele, şi după ce i se taie şi când talpa eră gata împachetată o luă sub braţ şi întrebă de cost.

— Face 240 coroane, răspunse soţia d-lui Novac.

— Bine, foarte bine, răspunse Vaţlav, aşadar suntem achitaţi. Pentru pielea câinelui îmi datorati cam tot atâta. Bună ziua! Şi fără să aştepte răspuns, o sbughi pe uşă făcându-se nevăzut.

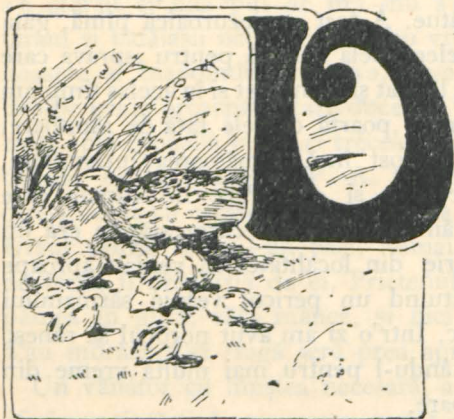
A doua zi mi-a povestit şiretenia pe care a întrebuintat-o şi eră pe deplin satisfăcut de revanşă.

MAI MULTĂ ATENȚIE

de Mihail D. Bejenaru

membru al Soc. de vânătoare „Dragoș”, Dorohoi

ACĂ este adevărat că, toate primăriile noastre, incassează din arenda terenurilor de vânat, o sumă însemnată, — creindu-şi prin aceasta fonduri — adevărat este deci, că aceste primării, prin organele-i administrative,

trebuie să vegheze neadormite, ca această sursă de venituri, să fie păzită bine. Ori contrar se întâmplă. Şi dacă articolul meu va viză pe acei cari prin chemarea lor în fruntea administraţiei comunale, au datoria prin lege şi morală, să îndrepte starea de azi a vânatului — se vor simţi jigniţi — le cer să ierte... dar, dragostea mare ce am faţă de tot ce este legal în această ţară — mă face să nu tac.

Dacă însuşi capul comunei care e — primarul — şi din nenorocire e şi paznic public de vânat (cum e cazul cu amicul nostru), împuşcă atunci, când, o lume întreagă ştie, că vânatul e închis, — vă întreb eu pe d-voastră, d-lor, ce exemplu dă acest primar în sat?... De sigur că nu bun — şi atunci ţăranul încurajat — «că-ş don primar împuşcă amù» — împuşcă şi el. Şi apoi când şi «Don notar» — ştie de asta, iar «Don Şăf», înghite şi el câte un picior de iepure, — atunci, tac în popuşoi, autorităţile comunale — nu ştiu, n'am văzut şi nici pe-acolo n'am trecut...

Ei bine, faţă de această «şleahţă de braconieri aleşi pe sprânceană», le stau în faţă. — Să ştie ei, că am datoria nestrămutată — de a păzi pas cu pas — această bogăţie atât de mare şi care face cinste ţării — în străinătate.

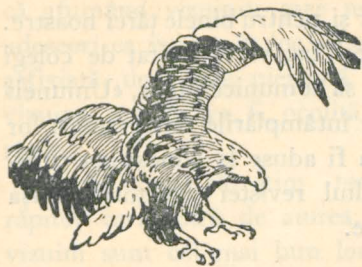
Mă refer la acei paznici, cari au în mâna lor o putere atât de mare şi de care depinde atât de mult, soarta vânatului nostru, — că nu-şi fac datoria aşa cum le impune calitatea.

Calitatea de paznic public dată ţăranului nostru, e o mare greşeală şi această vină, o poartă societăţile de vânătoare — căci pe recomandările lor s'au numit aceşti paznici.

Dacă unele societăţi şi-au pus paznici de vânat, încredinţând prin aceasta tot avutul terenurilor arendate — e că nu şi-au recrutat în mod chibzuit aceşti oameni. — Inarmaţi, cu această calitate — vânatul ţăran (căci mă refer la paznicii dela ţară) umblă cu puşca în amiaza mare pe câmp, împrăştiind moartea, în perechea nevinovată de epuri. Această stare de lucruri nu mai poate dăinui. Mai multă atenţie. Să nu ţinem încrucişate mâinile la piept, să nu privim cu nepăsare toate acestea — ci strânşi uniţi, să intensificăm frontul de luptă, pentru ca victoria să ne fie înainte de a fi văduvite complet câmpurile şi pădurile noastre de vânatul ce ne este atât de drag. Societăţile de vânătoare ar trebui, ca prin conferinţe lunare, să propovăduiască, legalitatea şi morala, printre membrii ei, ba chiar la aceste conferinţe să impuie ca autorităţile comunale să ia parte, ca în comun acord să ducă la bun sfârşit şi să uşureze propaganda societăţilor de vânătoare.

Numai aşa s'ar putea pune capăt odată, acestor răutăţi, care bântuie aşa de mult, timpurile postbelice.

PENTRU COLEGI

Contribuția unui brig. de vânătoare

MĂ GÂNDESC la toate sacrificiile pe care le-au făcut conducătorii Uniunii Vânătorilor precum și inițiatorii Școalei de Brigadier de Vânătoare din care am eșit și că în bunătațea ce au arătat față de noi, nu-mi vor lua în nume de rău și îmi vor permite să ridic glasul, cerând colegilor mei să mă asculte.

În România, meseria de Brigadier de vânătoare, este o profesie nouă, profesie care n'a luat naștere decât prin stăruințele depuse cu tenacitate de d-nii arătați mai sus. Astfel fiind, noi absolvenții Școalei din Sighet le datorăm recunoștință, pe care n'o putem arăta altfel, decât depunând o muncă încordată pentru ridicarea vânatului la înălțimea ideală, așa cum am învățat în școală.

Niciodată un brigadier de vânătoare n'a trimis pentru revista pe care o primește fiecare, nici un cuvânt; n'a încercat niciodată o apropiere între colegii săi, de aceea vreau, în rândurile ce urmează, să arăt cum trebuie să fie și ce trebuie să facă un vânător profesionist așa cum suntem noi.

Să ne gândim în primul rând că am îmbrățișat cariera aceasta numai pentru că ne-a plăcut natura și pentru că ne-a fost drag vânatul. Pentru a exercita însă această meserie avem nevoie de un stăpân bun, care ne angajează și care să ne încredințeze greua misiune de a pune în fapt ce am învățat la școală și în practica ce am făcut până acum. Tot prin intermediul Uniunii Generale a Vânătorilor s'a rezolvit și chestiunea aceasta, iar în momentul de față cred că mai sunt foarte puțini colegi care să nu aibă serviciu.

Așa dar, iubiți colegi, la muncă! Să pornim întâiu contra câinilor vagabonzi, contra răpitoarelor cu păr și aripate, pentru a ne îngriji apoi de braconieri, specia cea mai iscusită dintre distrugătorii de vânat. Când toate acestea vor fi rezolvate și pericolul în direcțiunea arătată va fi, dacă nu înlăturat, cel puțin micșorat, abia atunci trebuie să ne ocupăm cât mai de aproape de vânatul atât de drag nouă vânătorilor profesioniști.

Iarna grea care a trecut, a făcut să sufere mult, vânatul nostru prigonit de tot felul de dușmani, încât acum să căutăm să-i îndulcim zilele celui care a mai rămas, îngrijind cuiburile cu ouă, oprind muncitorii câmpului și copii să omoare puii de epure pe care-i prind pe câmp, nu numai pe teritoriul de vânătoare al stăpânului nostru ci și pe oriunde găsim asemenea cazuri.

Trebuie să ocrotim și să creștem vânatul, fiecare în raza lui de activitate, iată datoria vânătorului profesionist.

Suntem puțini, dar trebuie să dovedim că suntem buni, pentru bucuria celor mari care se îngrijesc de noi!

Cum să îngrijim vânatul am învățat.

Neajunsuri, vom avea multe și aceste neajunsuri vreau să le aduc pe calea aceasta la cunoștința tuturor care citesc Revista, pentru a le preîntâmpina sau pentru a le remedia.

Până acum paznicii terenurilor de vânătoare erau recrutați din locuitorii satelor care se găseau pe terenul respectiv, în cea mai mare parte pușcașii din sat sau mai bine, tocmai braconierii de până atunci. Proprietarul terenului nu putea să controleze activitatea lui, fie că avea alte ocupațiuni, fie că avea încredere în el. Niciodată cred, prietenii lui consăteni nu au adus la cunoștința proprietarului vreun lucru rău făcut de paznic, fie că nu înțelegeau răul când era făcut, fie că le era cămașa mai aproape de piele. De aci înainte însă, lucrurile se schimbă fiindcă noi vânătorii profesioniști avem educația vânătoarească formată și deci stăm departe de concepția țăranilor în ceea ce privește vânătoarea.

Nu putem lăsa — fără să reacționăm — ca vagabonzii să pustiască terenurile ce ni s'au încredințat, de aci conflict cu locuitorii. Nu putem lăsa pe cei obișnuiți să vâneze fără permis și fără nici un control, să continue necinstita lor meserie, de aci un nou conflict cu pușcașii satelor. Nu vom cunoaște nici un fel de menajament față de orășenii care vin în zi de sărbătoare să ucidă, fie vara, fie iarna, vânatul pe care noi îl îngrijim, bazându-se pe diferitele prietenii și rudenii. De aci alt conflict și mai mare.

Rezultatul este că ne pierdem postul, în cazul când proprietarul fără să cerceteze de aproape, ascultă pe țăranii care bârfesc, sau sunt nevoiți să satisfacă pe orășanul, vânător de duminică, care a pățit rușinea să se înapoeze fără armă din cauză că i-a fost frică să se legitimeze.

Acestea sunt numai o mică parte a neajunsurilor pe care le vom suferi, căci dacă ar fi să le înșir pe toate ar însemna să-mi neglijez teritoriul încredințat mie cu jurământ.

Stăpânii noștri ar trebui să fie mulțumiți cu cât le vin mai multe bârfeli la ureche și nu ar trebui să ia măsuri decât dacă personal se vor convinge că brigadierul este vinovat. Zelul brigadierului nu trebuie să lovească niciodată în situația lui, ci trebuie răsplătit.

De aceea propun ca oricând vom da de vreun necaz să ne adresăm cu încredere protectoarei noastre «Uniunea» unde este părintele nostru care cunoaște situația fiecăruia și care nu va permite niciodată să se aducă vreo știrbire autorității noastre morale și nici nu va admite să fie pedepsiți acei puși să păzească legea.

Modestia, cinstea, ascultarea stăpânilor noștri, dar mai ales îndeplinirea în mod conștiincios a datoriei să

fie principiul care să ne călăuzească în meseria noastră grea dar frumoasă.

Noi suntem aceea care vom bătători calea celor ce vor ieși din școală în urma noastră, noi suntem sortiți ca pioneri să înlesnim și să înfrumusețăm cariera camarazilor mai mici, deci trebuie să imităm sacrificiile înalților noștri protectori, făcând și noi sacrificiul întregii noastre puteri pentru

binele stăpânilor, al colegilor și pentru binele țării noastre.

Cred că *începutul* pe care-l fac va fi imitat de colegi pe care-i rog din tot sufletul să comunice lunar, «Uniunei» toate cazurile curioase, toate întâmplările din practica lor vânătorească, pentru a putea fi aduse la cunoștința tuturor colegilor prin intermediul revistei vânătorilor, așa cum se face și în străinătate.

IN LOC DE PÂINE, PIETRE

de L. Gettinger, Brașov

ĂRĂ îndoială că în interesul vânătorilor cari învață, îmi permit să mă ridic, împotriva articolului «Stârpiți răpitoarele» de Ötös Balázs, apărut în numărul de Ianuarie al «Revistei Vânătorilor».

Metoda stârpirii ciiorilor cu un amestec de tărâțe, sânge și fosfor, precum și multe alte metode practice se găsesc în cărțile didactice de vânatoare și în reviste vânătorești (ex.:

«Ocrotirea vânatului util», de d-l Dr. Gh. Nedici), așa că nu este ceva nou. Pe terenuri îndepărtate unde nu se poate găsi sânge întotdeauna, fac același serviciu cadavrele otrăvite sau (măruntale), mațele răpitoarelor ucise etc.

Că se poate ademeni nevăstuica prin săsăit de șoarece să iasă din ascunzătoare, sau să scoți dihorul sau jderul din vreo șură sau magazie veche prin metoda zdrăngănitului de lanțuri, sunt chestiuni despre care s'a scris deasemenea foarte mult. Să copiezi sau să reproduci metodele experimentate este neapărat o plăcere nevinovată a fiecărui individ, și nu poate aduce nici un rău. Acela care-și va încerca norocul la nevăstuică, după arătările d-lui Ö. B., înarmat cu un flueraș de imitat săsăitul șoarecelui, se va convinge curând că nevăstuica, contrar dihorului reputat de curios, nu va ieși din ascunziș decât în cazuri extrem de rare. Dacă spre ex. nevăstuica și-a găsit un culcuș bun și dacă este sătulă, lucru ce se întâmplă mai întotdeauna, atunci vânătorul deși imită admirabil șoarecele, va face cu siguranță bătăături într-o anumită parte a corpului până să iasă nevăstuica.

Dihorul reacționează la tipătul de spaimă al păsărilor sau a puilor de epure, iar în ținuturi muntoase reacționează acolo unde sunt găinuși de alun, la glasul lor, mult

mai bine decât la săsăit de șoarece, aceasta, pentru știința vânătorului care se ocupă cu acest metod de vânatoare.

Cine poate imita strigătul veveriței sau cotcodăcitul găinilor de munte în mod perfect, va obține la jder rezultate mult mai bune decât cu oricare alt mijloc de ademenire. La vaietul iedului de căprioară spre exemplu reacționează nu numai orice răpitoare cu patru picioare, ci și cele cu două picioare, lucru constatat de mine în nenumărate rânduri și se recomandă deci, un cartuș pregătit, cu grăunțe de sare amestecate cu păr de porc tăiat mărunt.

Recomand tuturor vânătorilor cari se ocupă cu sistemul de vânatoare prin ademenire să nu dea prea mare importanță vizuinilor fie de vulpe, jeder sau dihor. Rezultate mult mai bune se obțin cu ademenirea dimineța în zori sau seara, în locuri unde știi că există răpitoare, cu condiția însă să te pricepi la imitarea sunetelor de ademenire, întrebându-le la momentul oportun.

De ce să se întrebuițeze aci metodele cele mai complicate care răpesc timp fără rezultate apreciable la vânatul nevăstuicii și al dihorului, când se găsesc altele mult mai simple și eftine, iar pentru neștiutor instalațiuni ce nici nu se pot observa, cu ajutorul cărora se pot prinde răpitoarele acestea atât de stricătoare, fără a periclita vânatul util. Nu numai că susțin, dar sunt gata oricând să dovedesc că locurile permanente de prindere a răpitoarelor mici aduc mai mari foloase decât o duzină de vânători înarmați, prevăzuți cu fluierașe de ademenit. Cel ce are nevăstuici pe terenul său și știe cât sunt de stricătoare, nu va aștepta iarna pentru a le prinde, ci va începe imediat stârpirea lor, cu toate că blana nu are o valoare însemnată, iar nevăstuica se prinde vara tot atât de ușor ca și iarna.

Mai departe recomandă d-l Ö. B. urmărirea vulpei pe zăpadă nouă până la vizuină și acolo sau să afume bârlogul sau să așeze curse la eșirea din el. Afumatul, este o chestiune de gust, dovedit nevănătorească în toată lumea, a fiecărui vânător în parte. Autorul menționatului articol, se vede, că a uitat să amintească la acest paragraf

că afumând vizuinele care nu se pot săpă, se întâmplă adeseori ca vulpea în loc să sară din vizuine, moare acolo asfixiată, deci este pierdută pentru vânător și apoi că vizuina aceasta va fi ocolită ani de-a rândul de vânatul răpitor.

Dacă vrem să știm totdeauna situația vânatului răpitor care intră de aiurea în teritoriul nostru, aceste vizuini sunt cel mai bun loc de control. Un lucru îndeobște cunoscut este faptul, că vulpea se prinde ușor orișunde chiar mai bine decât la vizuine. Așadar, vânătorul începător să nu se lase indus în eroare, și să se conducă la așezatul curselor după măștrii ca (Gille, Man, Sr. v. Wacquand, Harting vd. Winkel, etc.) acolo unde știe că trec vulpile. Prin mijlocul acesta economisește timpul și munca inutilă de a descurcă urma.

Dacă d-l Ötvös susține că firma Wirker János, farmacist din Rákoskeresztur-Budapesta prepară și vinde cea mai bună otrăvă de vulpi «Vulpes granat» atunci aș putea presupune că n'o cunoaște decât pe aceasta. Dacă ar fi examinat și încercat, ca mine, toate otrăvurile moderne și otrăvurile speciale, întrebuițate în vânatoare, din absolut toată străinătatea, atunci cu siguranță că n'ar ridică în slava cerului otrăva de vulpi a lui Wirker János ca cea mai bună și singura care te face fericit. Mă abțin de a înșiră aici numele fabricanților de otrăvuri pentru vulpi, pentru a nu fi bănuț că vreau să fac reclamă anumitor firme. Cu privire la otrăvirea răpitoarelor aripate vreau să fac observarea că am obținut rezultate satisfăcătoare cu preparatele de fosfor pe care Direcția Vânătoarei mi le-a pus la dispoziție și care nu provin dela firma Wirker. Sunt sigur că nici chiar d-l Ötvös nu crede ca o simplă farmacie din Budapesta să poată fi mai capabilă și mai eficientă decât fabrici vechi de preparate chimice cu renume mondial stabilit.

Așadar, pentru a prinde vulpi a la Ötvös, să-ți ungi tălpile ghetelor cu ulei de anis, iar cursa acoperită cu zăpadă s'o așezi în propria ta urmă. Nu pot admite decât că de data aceasta d-l Ötvös și-a permis o glumă. Orice vânător trebuie să fi observat că nu numai vulpea, dar și epurii, cum și tot felul de vânat util merge cu predilecție pe urmele lăsate de om în zăpadă, pentru că umblă mai ușor, fiind și mascat. Vulpea însă cu prevederea ei naturală, se comportă mult mai atent, decât vânatul util. Pentru că, slavă Domnului, acum mai avem mult mai mult vânat util decât vulpi, vânătorul care va proceda după metoda Ötvös, va prinde o mulțime de iepuri și vânat util, dar în nici un caz vulpi. Să presupunem însă că o vulpe proastă îi va face plăcerea prin zătorului cu cursa, să vină pe urma care miroase a farmacie, înaintea unui alt vânat util; ajunsă la cursă, o va înconjură cu siguranță sau se va înapoi, deoarece fierul

nu se poate așeza în urma lăsată de om în așa fel încât să nu fie recunoscută de vulpe.

Cu totul altfel însă este cazul oricărui vânat util, deoarece el calcă în chiar cursa neacoperită sau așezată cât de neglijent. Cine se pricepe să-și așeze cursa așa fel, încât să nu înghețe și după toate regulile artei, să întrebuițeze locurile fără zăpadă dela izvoare vizitate de vulpi rezultatul nu va întârzi.

În ceea ce privește uleiul de anis, ca mijloc pentru prinderea vulpilor, țin să arăt cetitorului, că în acest scop, pe când lucram ca (Trapper) prin zător cu cursa, nu am găsit nici un produs de ademenit. Vulpea în genere nu este atât de șireată pe cât se crede îndeobște, dar atât de proastă tot nu este, încât mirosind urmele lăsate de niște tălpi de bocanci unse cu ulei de anis, să creadă că este mirosul consoartei în perioada de amor. Fiecare vânător este în situația de a se putea convinge de exactitatea acestui lucru. Să încerce experiența cu anisul fără zăpadă și se va convinge imediat de inutilitatea lui. Să se așeze în locuri unde se țin vulpile, trei curse diferite (fie în timpul împerecherii vulpilor fie nu) și să se întrebuițeze pentru ademenire la prima cursă un ademenitor natural, la cea de-a doua mațe de iepure sau ceva asemănător, iar în sfârșit la a treia ulei de anis. Astfel va putea face prin zătorul observarea că fiarele No. 1 și 2 vor prinde, bineînțeles dacă sunt așezate și amenajate bine, spre deosebire de No. 3 al cărei miros de anis va fi ocolit de vulpe.

Am făcut constatarea că, vânătorii profesioniști serioși, cari nu și-au asimilat cunoștințele din cărți de specialitate și nici din gura altora, ci le-au câștigat din experiența proprie a multor ani de practică și observațiuni, când sunt întrebați, recomandă «uleiul de anis» sau «marum verum» pentru prinderea vulpilor, pentru că sunt convinși de inutilitatea lor sau poate, pentru că la început au fost și ei duși de nas cu sistema aceasta.

Semințe de anis se întrebuițază cu succes la instalarea sărăriilor, pentru căprioare și cerb; din propriile mele constatări nu numai căprioarelor și cerbilor, ba chiar și caprelor negre le plac mult.

Dacă, spre exemplu, un vânător profesionist tânăr, doritor de a învăța, citește însemnările d-lui Ötvös Balas și începe cu sistema d-sale să așeze curse unse cu ulei de anis va prinde cu siguranță epuri, fazani, căprioare și alt vânat util în loc de vulpi, lucru care-i va atrage din partea stăpânului său, orice afară de laude și recompensă, iar el va arunca în cele din urmă cursele la fier vechiu, considerând prinderea vulpei ca imposibilă, pierzând gustul de lucru.

Pentru a preîntâmpina aceasta, este scopul celor arătate până aci.

DARE DE SEAMĂ

ASUPRA EXPOZIȚII DE CÂINI A S. I. R. C. DIN 19—21 MAI 1929, LA BUCUREȘTI

de Doni Cinofili

Societatea pentru îmbunătățirea raselor de câini, face eforturi lăudabile a stimula gustul publicului pentru rasele curate de câini și pentru a selecționa materialul de reproducere în țară.

A treia expoziție, aceasta de care ne ocupăm, marchează un pas înainte, din punctul de vedere al principiului de bază al organizării, prin o mai accentuată importanță dată concursurilor de câini de lucru, în speță însă numai câini de viziună de poliție și pază.

Dacă rezultatele materiale nu vor fi fost cele așteptate, cel puțin directiva este bună și pe viitor socotim absolut necesar, a se face și concursuri de dresaj pentru prepelicari, în expoziție și ceea ce ar reveni tot inițiativei acestei societăți, concursuri de vânătoare, cari singure fac proba completă a aptitudinilor. Greutățile de sigur că sunt mari, dar nu sunt de neînvinș.

Pentru apreciere și calificare s'a remarcat deasemenea un progres, părăsindu-se principiul că întreg juriul prin consfătuire, să deacearnă premii, și aplicându-se principiul arbitrilor unic pentru una sau mai multe rase.

Aceștia au dat în scris fișa și calificarea fiecărui animal, sub răspunderea semnăturii, având un control riguros asupra caracteristicilor prevăzute de standardele respective.

Arbitrul are interesul reputației sale, să nu fie influențat de numele proprietarului câinelui, de acte de origină, etc.; nu are nevoie nici de explicațiuni din partea prezentatorului, care mai bine s'ar îngriji, cum să-l prezinte, pentru a-l arăta în forma și pozițiunea cea mai avantajoasă. S'a observat că aceasta nu se știe a se face, ceea ce nu poate fi decât în detrimentul notei ce obține câinele.

Aplicând standard-ul respectiv, arbitrul nu face decât *calificare* și nu *clasificare*, care rămâne în sarcina juriului de organizare, față de care arbitrul opinează și referează și asupra premiului, numai când i se cere. Prin această separațiune de atribuțiuni se garantează mai mult justetea aprecierii și arbitrul scos de sub influențele exterioare, este mai ferit de neplăceri cari ar strica renumelui său.

Juriul de arbitri a fost constituit astfel:

Lt.-Col. St. Ilie-Iotta, președinte și arbitru pentru: braci francezi, pointeri, și câini ciobănești.

D. Giovanni Axerio, arbitru pentru setteri.

Căpitan Eugen Călugăru, arbitru pentru prepelicari germani, Griffoni-Korthal și Scaliham Terrieri.

D. Veter. Colonel Priboianu, consilier general pentru toate rasele și arbitru pentru: Barzoi, Dog German, chin japonez, Danez, Pekinois, Saint Bernhard, Doberman, Chow-Chow.

D. Maior Tr. Tetrat, arbitru pentru: Cocker, Bulldog francez, Seidenpintsch, Pintsch Siberien, Boxer, Bulldog englez.

D. Ciacan, arbitru pentru: Bursucari și bursucari pitici, câini germani de pază (Lup) Spitz, Spitz pitic, pomeranian, Fox-terrier, cu păr neted și păr sărmos.

D. Elemer Cabdebo, arbitru pentru concursul de foxterieri la viziună.

D-l Cicalan a arbitrat și concursurile de câini de pază și poliție.

Expoziția a cuprins un număr de peste 150 câini, din cari cei de lucru în general în proporție mică, iar cei de vânătoare în proporție regreabil de mică. Dimpotrivă, câinii de salon și lux (în cari cuprindem și pe cockeri, cărora proprietarii le-a schimbat destinația în acest sens) au fost foarte bine reprezentați atât ca număr, cât și ca varietate.

Cu toate că știm cu toții, «câinii de vânătoare ce ar fi făcut fală expoziției», alții mulți destul de buni, la expoziție au strălucit prin absență, ceea ce nu este spre lauda proprietarilor.

Din acest punct de vedere e necesar, ca S. I. R. C. să accentueze prin toate mijloacele posibile și să imprime în mai mare măsură și caracterul vânătoresc, al expozițiilor viitoare.

Pe categorii câinii s'au prezentat după cum urmează:

PREPELICARI GERMANI CU PĂR SCURT

Inscriși 9. Prezenți 3.

«Cat. No. 2 «Till» născ. 19 Apr. 1928. Eick v. Runenstein-Ghera v. d. Teufelsburg, matriculabil dar nematriculat, prăsitor G. Axerio prop. M. Stoppa București».

«Câine junior ce ne reamintește foarte mult pe strămoșul său Edelmann-Giftig, cap nobil, expresiv, ochi de culoare nițel deschisă, urechi bine plantate și frumoase, structură osoasă bună dar încă în dezvoltare, liber în mișcări, torace f. bun, quadratură bună cu porțiunea renală resistentă, posterior în dezvoltare».

«Mancouri: culoarea deschisă a ochilor, nițică bărbie și pînteni. Având în vedere vârsta este abia de un an, calificarea: f. bine».

Clasificarea: pr. I.

«Cat. No. 1. Ghera v. d. Teufelsburg, cu pedigree, matriculat în St. K. născ. 1 Nov. 1921, propr. G. Axerio, București».

«Cătea în vârstă și în plus în stare înaintată de graviditate. O bună cătea de prăsilă, ceea ce reiese din descrierea câinelui de mai sus, dar nefiind în formă: Calificarea: Bine».

Clasificarea: Pr. III.

«Cat. No. 6. Alice v. Muellersheim, M. R. C. «A» 154 Eick v. Ruenstein-Frusca Siculia, prăs. E. Müller, Caransebeș, propr. Tom. Herbert, București».

«Cătea tânără cu un cap nobil, linii frumos dăltuite, structura osoasă pentru vârsta ei (11 luni) admirabilă, quadratură foarte bună și porțiunea renală bine dezvoltată».

«Mancouri: ochi de răpitoare, pînteni cari o deranjează la trap. Considerând ochii și vârsta. Calificarea: Foarte bine».

A fost clasificată: Pr. II. *).

SETTERI

Inscriși 2. Prezenți 4.

Englezi (tip *Laverack*) Blue belton.

«Cat. No. 13. Dick. născ? păr? prăs.? Proprietar d-l Vasile V. Ștefan, București».

«Câine tânăr, care prezintă însă defecte iremediabile și anume: Cap prea puțin caracteristic și structură osoasă prea ușoară. Părul pare a fi bun căci tocmai îl schimbă. Urechile scurte. Captivează desenul frumos și spatele scurt, dar pentru masculin are statură prea mică. Calificarea: Bine».

A fost clasificat: Pr. II.

GORDONI (Noir et feu)

«Cat. No. 14. Vloo, îndreptățit a fi înscris în L. R. C. născ. 14.V.1928 Don-Stea. Prăs. și propr. Lt.-Col. St. I. Iotta. Un câine bine zidit, în condițiuni de păr și întreținere bună, cap, urechi, ochi și bot bune; front și labe frumoase. E de temut să nu devină prea înalt, iar ca unică greșeală socotesc: albul de pe piept și oglinda care se prelungește într-o culoare apropiată de gris până aproape de vârful cozii. Calificarea: Foarte bine».

A fost clasificat: Pr. I.

Observație este de făcut: Arbitrul a utilizat vechiul standard englez care a rămas neschimbat în Italia, Germania, etc. Acest standard a fost însă puțin modificat în anul 1925 în Anglia și Franța în sensul că tanul de dedesubtul cozii poate fi pal ceea ce cu negrul de deasupra, dă aspectul gris, adăugându-se în mod expres și nota: «Albul existând în culoarea primitivă a setterului-gordon și eliminarea sistematică ar fi avut ca efect de a altera tipul, de a compromite puritatea sângelui în detrimentul frumuseții reale și a calităților practice ale rasei, albul din piept sau la extremitatea picioarelor, prezența perilor albi semănați în negrul robei, nu sunt considerate ca o greșeală de culoare».

* Ulterior și acestei cățele i-s'a atribuit premiul I. Red.

«Cat. No. 15. Zor, al d-lui Maier Lăzărescu, părinți? vârstă? «Ca structură osoasă bine, spate scurt, coadă prea sus plantată nu întrunește caracterele unui gordon din cauza hainei de un galben-auriu, astfel că nu poate fi calificat».

«Cat. No. 16: Prince de Zacougeas.

«Cap caracteristic de setter, umerii și frontul lax, încheieturile labelor anterioare (carp) resfrante, porțiunea renală slabă. Ca irlandez se evidențiază în el infiltrațiunea de gordon, astfel că nu poate fi calificat ca atare».

POINTERI

Deși într-o regiune prielnică pointerului, sunt slab reprezentați pe teren. Unde sunt pointerii cumpărați cu prețuri fabuloase? Unde sunt vânătorii cari povestesc pe bună dreptate isprăvile acestor câini? Frumoasa cupă donată de președintele S. I. R. C. d-l Dr. Costinescu, nu a ademenit pe nimeni să-și aducă pointerii și să ni-i arate? Nu!... și cupa a rămas neatribuită. Cauzele nu le cunoaștem, dar le regretăm.

Toți cei prezentați pot fi numiți «neopointeri» (cu o excepție) crescuți și adaptați în țară și pentru gusturile noastre, dar în cari deși se vede nu se poate drămuî cât sânge străin este.

Au fost înscriși 2. Prezentați 4.

«Cat. No. 17, Lilly, cresc. Durma-Bursău, propr. Jean Brigadoi. Trei ani, bot, cap, mediocru necaracteristic, crupa, șale, mediocre, slabe, urechia bine, torace, corsage bine, picioare bine, aspect general, talia bine, părul cam aspru. Calificarea: Bine».

A fost clasificată: Pr. III.

«Cat. No. 18. Crio-Coco Eugeron. Ped. R. R. P. C. 1909 propr. Căp. Călugăru, Cluj. Zece luni, cap, bot excelent, caracteristic. Urechea tare, rău purtată, umăr bine, corsage nedesvoltat, crupa prea ridicată, șale spinare bine. Caracteristicile rasei pronunțate și temperamentul îl desemnează ca un foarte curat pointer. Totuș desvoltarea proporționată a suferit din vreo cauză accidentală și pentru că mai are timp de desvoltare nu-i fac nedreptate a-l califica acum în această formă».

«Cat. No. 19. Minca, părinți? cresc.? Propr. D. Tofolletto. 4½ ani, cap, bot excelente pentru femelă, urechea purtată rău (întors) Torace f. bine, picioare f. bine, spinare, șale, crupă, f. bine. Coadă cu rană dubioasă în vârful. Păr lipsit de finețe. Calificarea: Cu indulgență foarte bine».

A fost clasificată: Pr. II.

«Cat. No. 20. Pașa, părinți? cresc.? Propr. d-l Arabol. Cu forme exterioare aproape caracteristice, nu poate fi luat în considerare, având defecte accidentale la ambele picioare dinapoi, iar brațul drept cu veche fractură, ceea ce-i dă un mers care nu e de pointer».

BRACI FRANCEZI

Un St. Germain.

«Cat. No. 7. Lord nasc. 928? Myllord-Velkome ambii cu ped. fără să se arate ce pedigree; cresc. propr. d-lui Căpit. Gh. Alexiu. Cap, bot excelent, urechia cu oarecare fugă înapoi, corsage f. bine, picioare f. bine, umăr, crupă spinare f. bine. Galbenul petelor puțin marmorat (nu cu aceeași intensitate de colorație). Părul f. bine. Deși are caracteristicile St. Germainului și este declarat ca atare, colorațiunea și urechea lasă îndoiala că ar fi rezultatul unui alt brac francez cu un pointer galben sau cu pete galbene. Calificarea totuș: f. bine».

I s'a dat: Pr. I.

GRIFFONI-KORTHAL'S

«O rasă care pentru început se prezintă numeric destul de bine, în comparație cu celelalte rase de vânătoare și chiar calitativ prezintă exemplare cari pot forma baza unor speranțe frumoase chinotehnice într-un viitor pe care-l doresc cât mai apropiat».

«Cat. No. 21. Zop de Vaudemange. L. O. G. 2774, la Vaudemange-Marna nasc. 21.IV. 1925. Vlău de Novion-Xirix de Condé, prăs. Ed. Benoist propr. Al. Rășcanu, procuror București. Un câine bine desvoltat, cu admirabilă structură osoasă, quadratură și unghiulatură. Toracele ar putea fi puțin mai larg, deasemenea porțiunea renală mai puternică. În schimb prezintă o blană cm nu se poate mai bună, aspră și foarte bogată în puf. Dantura o are

puțin uzată și urechile puțin scurte, cu un penaj prea lung. În ansamblu Calificarea: Excelent».

A fost clasificat Pr. I. Prin tragere la sorți între 3 câini «excelent», i-a revenit și Marele premiu de onoare.

«Cat. No. 22. Pickwick din părinți cu pedigree dar nematriculat, Porik-Clo, nasc. Aug. 1926 prăs. și propr. D-na I. Radojevska, București. Un câine puternic, bine zidit, pe care și-l poate dori orice vânător. Capul nițel dur, cu dentura f. bună ceea ce-l denotă varietății franceze, a poil dur și nu Korthall's. Porțiunea renală puternică, dar haina îl clasează în urma anteriorului, având puțin puf și-i lipsește și din barbă, mustăți și sprâncene. Calificarea: f. bine».

A fost clasificat: Pr. II.

«Cat. No. 24. Tetje tată? mamă? nasc. Mai 1925. propr. Al. Kulik, București. Un câine bine conformat, în care se evidențiază alt sânge decât Griffon, probabil un Deutsch-Drathaar. Calificarea: Bine».

I s'a dat: mențiune.

CĂȚELE

«Cat. No. 23. Cloo, tată? mamă? prăsitor Sc. Ferechide, nasc. Mai 1924, propr. d-na Radojevska. Nu este în formă, căci tocmai alăptează cățele de 2—3 săpt. Capul e prea puțin caracteristic, părul defectuos, sburlit și cu prea puțin puf, porțiunea renală prea slabă. Calificarea: pentru încurajare, bine».

A fost clasificat: Pr. III.

BARZOI

Înscriși 3. S'au prezentat 4. Remarcăm pe:

«Cat. No. 31. Lord. nasc. 16 Oct. 1924 tată Darling, mamă Doly. Ped. cresc. propr. d-na Stella N. Bagdad. Conformat foarte bine, dantură slăbită, penaj frumos, linia superioară foarte bine, perfect legat la șale. Calificarea: foarte bine».

Clasificarea: Pr. I.

DOG GERMAN

Prezentați 3.

«Cat. No. 37. Lord Sommerland, nasc. 1927 propr. d. H. Bonciu. Îl găsim prea subțire ca musculatură pentru vârstă. Conformația generală bună. Calificarea: bine».

Clasificat: Pr. II.

«Cat. No. 39. Bora Gherabcova. Ped. propr. Căp. Călugăru, Cluj. Foarte bine conformat tenul anterior, cel posterior puțin ridicat. Coloarea netip, coada puțin groasă. Aspectul și liniile generale excelente. Calificarea: excelent».

Prin tragere la sorți a câștigat «Cupa Maior Rioșeanu» după ce i se atribuisse și Pr. I.

DOG. DANEZ

«Cat. No. 118. Bagheera. Ped. propr. d-na Marina Știrbey. «Prea tânără și în curs de desvoltare, pentru vârstă, conformația și aspectul general foarte bine. Se remarcă capul frumos cum și haina». Calificarea: F. bine».

Clasificată: Pr. I.

«Cat. No. 1193. Stix propr. d-na Căp. Demetrescu Al. În curs de desvoltare, osatura prea ușoară, spinarea, șale slabe, coada rău. Aspectul general bine. Calificarea bine».

I s'a atribuit: Pr. II.

COCKER

«Cat. No. 43. Frisson. Propr. d-na Mimi Bilciurescu, importată din Franța. Vesel, temperament mijlociu, gât mobil, are înălțimea, capul lungueț, ochii, pleoapele, părul, coada, conforme standardului; are foarte caracteristice picioare, osoase, scurte și labe puternice. Nu bine pronunțate coate în X. Calificarea: excelent».

I s'a dat: Pr. I.

«Cat. No. 42. Gib, propr. d-na Lilly Kirsbuner. Aproape toate caracterele conform standardului. Defecte: capul pătrat, fruntea puțin bombată, nu are coada în linie cu capul. Calificarea: Bine».

A fost clasificat: Pr. II.

SAINT BERNHARD

«Cat. 58. Blanche, născ. Bavaria Neu-Ulm. Ped. Propr. D. Ionescu-Brăila. De aspect general și construcția solidă. Caracteristică în toată forma, are spinarea mediocră. Calificarea: bine». Clasificarea: Pr. II.

«Cat. No. 59 Baldur, născ. Bavaria Neu-Ulm, ped. propr. d. Ionescu-Brăila. Cap excelent, conformație foarte bună, crupa puțin slabă și teșită. Calificarea: foarte bine».

Clasificat: Pr. I.

Pentru Bursucari cu păr țepos, nu avem raportul de arbitraj al d-lui Ciacian.

BURSUCARI CU PĂR NETED

Prezenți 2.

«Cat. No. 53. Ebo II. Ebo I-Lady propr. d-na Georgette Lakeman, București. Câine ce întrunește caracterele de rasă, având un cap tipic și urechi frumos plantate, dar are trupul posterior prea lax. Calificarea: bine».

Clasificat: Pr. II.

BURSUCARI PITICI

Prezenți 4 (Catalog la Basset).

«Cat. No. 51. Fofolle, Jirni-Dina prăs. și propr. d-na Mira Bedițeanu. Câine ce se prezintă în condițiuni foarte bune, întrunind admirabil formele, caracteristice rasei. Calificarea: Excelent».

A fost clasificată: Pr. I.

«Cat. No. 55 Waldi, propr. E. Stengel, București. Câine tânăr ce promite foarte mult. Are linii caracteristice și foarte mult temperament, fără a prezenta vreun defect remarcabil. Tocmai de aceea Calificarea: Excelent».

A fost clasificat: Pr. I.

REVISTA VÂNĂTORILOR

CÂINI DE OI GERMANI (Alsacieni, Catalog Lupi)

«Cat. No. 62 Harry, propr. d-na Martha Meedt. Neîntrunind condițiile (părul lung, moale, negru, penaj la gambe, steag la coadă). Se descalifică.

«Cat. No. 63. Wotan II. Nematriculat din părinți cu pedigree Wotan I. Helia prăs. și propr. d-na M. Reich. Câine cu aspect foarte bun, 70 c.m. talie, nu reacționează la nimic, dar nici nu este fricos. Cap, urechi și coadă bune, trenul posterior îmi pare slab iar pieptul strâmt. Talia prea mare. Calificarea: f. bine».

Clasificat: Pr. I.

Cealalți a se vedea la concurs.

SPITZI (ziși de Pomerania) ALBI

Prezenți 5. Remarcăm pe:

«Cat. No. 68. Pitzbrill, propr. d-na Cara Brill, București. Câine ce se prezintă în condițiuni excelente, talia 44 cm., cap nobil decorat cu excelente urechi și cel mai frumos nas și buze din cei prezenți. Coadă foarte bine, părul bine. Promițându-mi proprietara că-i va înlătura pintenii, singurul său defect remarcabil, îi acord calificarea: Excelent».

A fost clasificat: Pr. I.

SPITZI PITICI

Prezenți: Bussi v. d. Jagerhohe a d-nei Louise Simionescu-Râmnicănu, Moutzi al d-nei Dinorah Ionașcu; Pipsi; Tony-Little Sahara, al d-lui Ing. M. Sofian; Bussi calificat și clasificat: Pr. I.

(Va urma)

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

DE LA „REUNIUNEA REGNICOLARĂ A PRĂSITORILOR DE CÂINI“ (R. R. P. C.)

Urmând a se pune sub tipar întâiul volum al «Matricolului Românesc al Câinilor» editat de R. R. P. C., Uniunea face apel călduros la toate societățile și toți membrii ei, a sprijini apariția acestei valoroase lucrări, prin abonarea anticipată la acest volum.

Volumul va avea un format mare de ca. 250 pagini, conținând: pedigree-urile câinilor de rasă înmatriculați până în prezent, statutele și regulamentul Reuniunii cu toate anexele între care sunt și regulamentele de expoziții generale și regulamentele pentru concursurile de câini de aret etc.; apoi studii asupra chinotehnicii, terapiei unor boale canine, asupra materialului ce-l avem în țară, tabloul caniselor cu indicarea raselor ce se prăsesc în ele și alte chestiuni care interesează pe toți vânătorii. Abonamentul este numai de 200 Lei și rugăm a se trimite suma pe adresa R. R. P. C., Cluj, Calea Victoriei 27, Et. II., sau pe adresa «Banca Invățătorilor», Cluj, Piața Ștefan cel Mare.

Foloasele incalculabile pe care le aduce această inițiativă vânătorimii noastre, ne obligăm a cere tuturor cetitorilor noștri, a trimite cât mai grabnic la adresa indicată abonamentul, pentru a îndlța cu un ceas mai curând și țara noastră în rândul țărilor occidentale unde chinotechnia a ajuns la apogeu, mână în mână cu vânătoarea.

~ ~ ~

Primăria comunei Lăzărești

Jud. Ciuc

No. 634—28 Mai 1929

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei și al compozesoratului Comunei Lăzărești, se dă în arendă prin licitație publică, în ziua de 25 Iulie 1929, ora 10, la Primăria Comunei, pe timp de 6 ani, începând dela data de 1 August 1929.

Prețul de strigare este de lei 3000 anual.

Garanția 10 la sută din prețul strigării.

Doritorii de a lua parte la licitație, sunt obligați a prezenta autorizare prescrisă de art. 13 din legea vânătorului.

Condițiunile vânătorului se pot vedea la sediul Notariatului, adică la Cozmeni, în orele oficiale.

~ ~ ~

Primăria Comunei Vălcani

Jud. Timiș-Torontal

No. 1362/1929

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânătoare de pe terenurile aparținătoare comunei Vălcani cu o suprafață de 4300 jug. cad. se va da în arendă pe timp de 5 1/2 ani cu începere dela 1 Septemvrie 1929 până la 28 Februarie 1935.

Licitația va fi orală și se va ține la 16 Iulie 1929, ora 8 a. m. în localul primăriei.

Prețul de strigare este 12.000 lei, Vadiul 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primărie între orele oficiale.

Numai acei licitanți sunt admiși, cari îndeplinesc prescripțiunile legii pentru protecția vânătorului.

Vălcani, la 24 Maiu 1929.

Primăria.

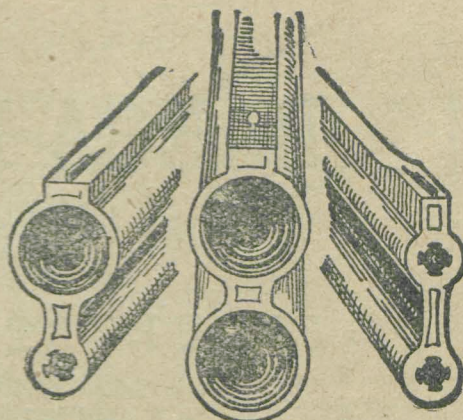
Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale luni, pentru a putea apare în numărul luni viitoare al Revistei. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

Gebrüder Merkel
Genève

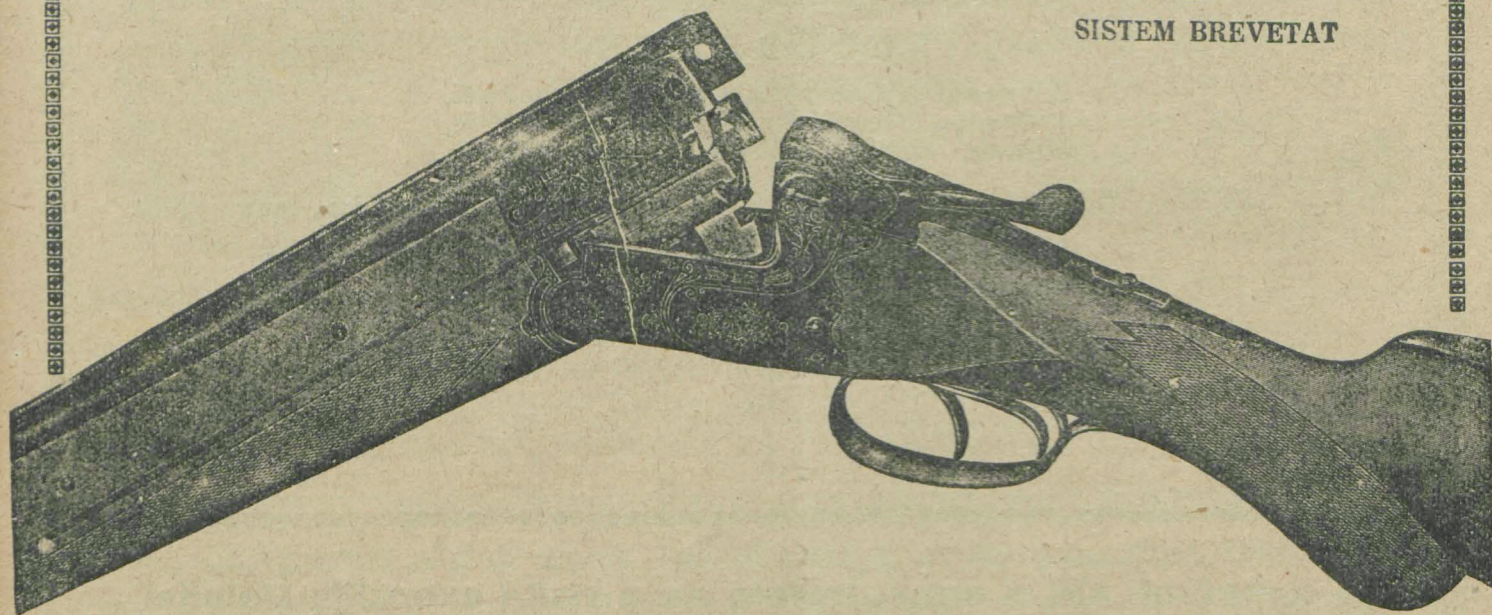
FONDATA IN 1893

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Îndelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL
(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunei

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Cămpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

A N U N Ţ

CĂȚEI DE BRACK GERMAN dintr'un
cuib din luna Mai de vânzare.—Părinții:
campionul «EICK v. RUNNENSTEIN» și
«IUNO DE BIHOR».—Prețul unui cățel la
vârsta de 8 săptămâni Lei 2000, împreună
cu pedigreeul înregistrat la M. R. C.

Inscrieri primesc de acum:

GHEORGHE GAVA
șef de depozit R. M. S.
proprietarul canisei «CARANSEBEȘ»,
în Caransebeș.

SE VINDE CONVENABIL

Câine german de vânatoare 10 luni
(Drahthaarhund) rasă splendidă. Adre-
sați G. Ebinger Facultatea de Științe
București, Strada Academiei 14.

DE VÂNZARE

Frumoasă panoplie, compusă din 23 frun-
tare de căprior, 2 de cerb, 1 cocoș de munte
împăiat, 1 statueta de bronz (căprior) 2
cadre frumos sculptate, 1 tabletă pentru
arme, împreună cu diferite accesorii utile
de vânatoare.

Preț după învoială.

A se adresa la d-na MINA TEUTSCH,
văduvă de director, Codlea, Promenadă 147,
jud. Brașov.

GRIFFON

De vânzare pui, fătați la 18 Iunie. Proveniți din
cătea admirabilă la vânatoare și câinele Zopp de
Vaudemange L. O. G. 2774, M. R. C. 156, câști-
gătorul mai multor premii streine, calificat „Ex-
celent“ la expoziția din București 1929, câștigând
marele premiu de onoare.

Prețul cățelilor: Masculini 2000, cățele 1500 Lei.
Se mai vinde prepelicar german cu părul scurt
de 2 ani perfect dresat la câmp și baltă, exterior
fără cusur, apporteur perfect.

Prețul Lei 10.000.

A se adresa: Dr. Ervin Schnell, Șeful Depozi-
tului R. M. S. Titu, Dâmbovița.

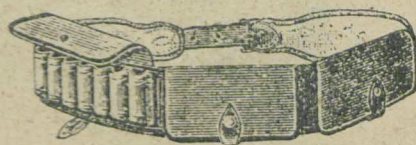
ATELIERUL DE CURELĂRIE IOAN TĂNĂSESCU

No. 75, CALEA VICTORIEI, No. 75

(IN CURTE, PESTE DRUM DE BISERICA ALBA)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânatoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Iambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânatoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Portbagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice

Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând cu mâna și din cel mai fin material.

LUCRU ARTISTIC ȘI CU PREȚURI ABSOLUT CONVENABILE.

NU CUMPĂRAȚI NIMIC ÎNAINTE DE A VIZITA ATELIERUL NOSTRU

NB. Membrii «Uniunii Generale a Vânătorilor din România» se bucură de o reducere de 10%.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ING. HERM. ZOLDY

F O S T

CAROL RISKE & Co.

BUCUREȘTI 1, STR. EDGAR QUINET, 6

CEL MAI BOGAT DEPOZIT DE ARME, MUNIȚIUNI
ȘI ARTICOLE DE VÂNĂTOARE DIN ȚARĂ

Arme de vânatoare Verney-Carron	dela lei 5.500.— buc.
Arme de vânatoare Lepage	» » 4.500.— »
Arme de vânatoare Masereel	» » 2.500.— »
Pistoale automate Browning cal. 6.35 mm.	» » 1.000.— »
» » » » 7.65 și 9 mm.	» » 1.200.— »
Cartușe încărcate Jagdkönig 70 mm.	» » 10.— »
Cartușe încărcate Atlantik	» » 8.50 »
Cartușe încărcate Trapshooting	» » 8.— »
Cartușe încărcate Sellier & Bellot	» » 7.50 »
Cartușe încărcate cu pulbere neagră	» » 5.25 »
Tuburi cu capse Gevelot	dela » 1,35.—2 »
Bure groase de păslă, lipite, 12 mm.	» 240.— kgr.
Bure groase, lipite, 12 mm., 1000 bucăți circa 1.700 kgr.	» 160.— »
Alice tari englezești	» 46.— kgr.

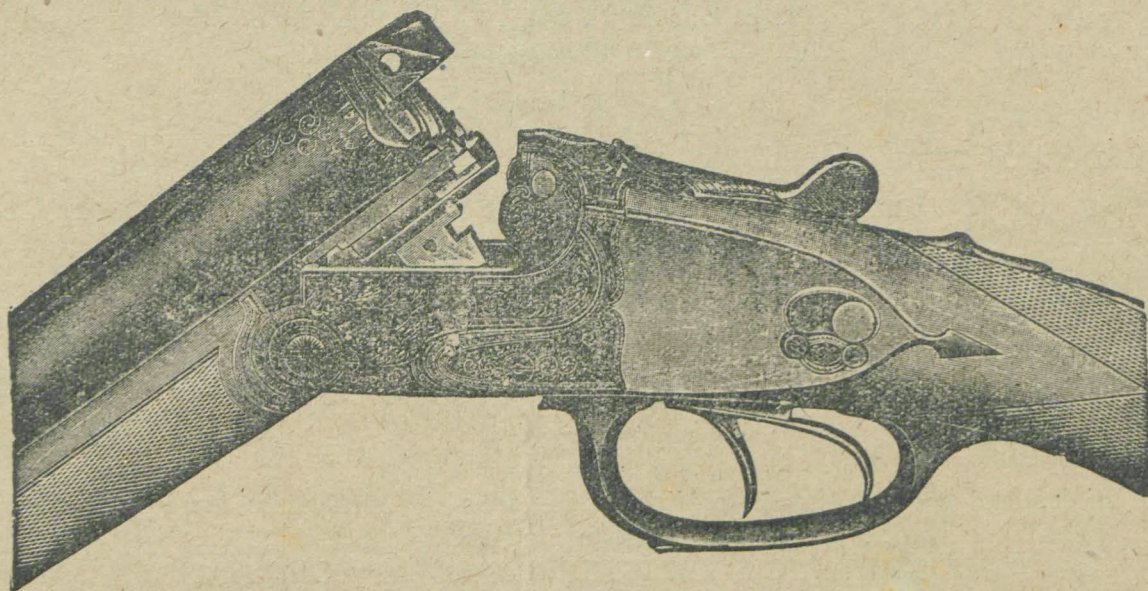
ROG CEREȚI CATALOGUL PE 1929

SERVICIUL PROMPT ȘI CONȘTIINCIOS

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără efortor.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$	„	3.000	„	„
$\frac{1}{4}$	„	1.750	„	„
$\frac{1}{8}$	„	1.000	„	„

**ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)**

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ ÎMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI